

D e B r i e f

Hedwig Cooremans

2017

Hedwig COOREMANS

't Serclaesstraat 11

1740 Ternat

02/582.09.48

hedwig.cooremans@telenet.be

[users.telenet/be](http://users.telenet.be)

Personen

BRITT	31
LYNN	31
JESS	27
GLENN	29
TESS	22

Plaatsen

- * Café-Bistro
- * Terras achteraan
- * Slaapkamer

- *Een* – aan het einde van een zin betekent dat de spreker plots stopt met spreken.
- *Niets* aan het einde van een zin betekent dat een speler door een medespeler onderbroken wordt met spreken.
- *I of II* wil zeggen dat twee personen tegelijk beginnen te spreken.
- *Wat tussen (...)* staat wordt terzijde gezegd, of mag door de andere(n) niet gehoord worden.
- *Wat tussen [...]* staat, wordt in gedachte gezegd, maar nooit luidop uitgesproken.

SCÈNE 1

Zondagmorgen. Het terras achteraan Jesse's Blues Bistro.

Zonnig en aangenaam, maar nog geen warm zomerweer.

We horen eendjes, kant publiek, want daar ligt een park met een vijver.

Dof op de achtergrond: een zweempje Blues in het café-bistro. Maar het is nog vroeg en de muziek staat niet luid. Ze houdt nog even aan en zal dan vervagen.

Een brede deur met ruiten in de bovenste helft, leidt van het terras naar het café. Telkens de deur geopend wordt horen we iets meer Blues.

Lynn zit aan een tafeltje met een leeg kopje koffie. Ze wacht kennelijk op iemand. Ze speelt met haar smartfoon, maar is niet erg geconcentreerd, eerder zenuwachtig en misschien zelfs een tikje benieuwd.

Britt komt uit het café en sluit de deur. Ze is terughoudend als ze Lynn ziet. Toch is er ook een tevreden blik in haar ogen.

BRITT. Hey.

LYNN. Hey.

Lynn weet niet goed of ze Britt een hand moet geven of een zoen. Britt houdt discreet afstand. Stilte. Ze legt haar gerief op tafel en gaat zitten.

BRITT. Je bent toch niet te lang aan 't wachten?

LYNN. Het is mijn gewoonte om overal te vroeg te zijn. Om het begin niet te missen. Ik ben pas aan mijn tweede koffie.

BRITT. Sorry. 't Gaat niet altijd zoals je 't zou... Net voor ik naar hier kwam, kreeg ik een telefoontje. Mijn directrice. Vervelend mens. Ik denk dat zij in het hele land de enige is die de onhebbelijke gewoonte heeft om ons in het weekend met onbenulligheden / lastig te vallen terwijl je met de deurkruk in je hand staat en met je hoofd – Wat zei je? //

LYNN. / Je bent amper tien minuten te laat. // Ik zei: je academische kwartiertje is bijna

voorbij.

BRITT. Ja, sorry zeg. Die beseft niet dat een mens ook een privéleven heeft.

LYNN. Laten we de zaken positief bekijken. Je bent er geraakt.

Korte pauze. Britt maakt het zich gemakkelijk.

LYNN. Hèhè... Genieten van het eerste lentezonnetje. Je hebt hem ook ontvangen?

BRITT. Anders zou ik niet gekomen zijn, dacht ik.

LYNN. Hij heeft meteen een leuk bistrootje uitgezocht.

BRITT. Of zij.

LYNN. Of zij. Mooi uitzicht op het park. *(Ze kijkt in de verte.)* Er is zelfs een vijver.

BRITT. Jij mag straks de eendjes voeren. Beloofd.

Stilte.

LYNN. Het weer begint stilaan open te plooiën.

BRITT. Ik veronderstel niet dat ik naar hier ben gekomen om je de eendjes te helpen voeren of om het over lentezonnetjes te hebben.

Jess gehaast op. Hij komt naar hun tafeltje.

LYNN. Dat is juist. *(Ze ziet Jess.)* Koffie?

BRITT. Waarom niet.

JESS. Dames.

LYNN. Moet niet, hoor. 't Schijnt niet goed te zijn, 's morgens veel koffie drinken.

BRITT. Misschien dat jij 's morgens liever iets sterkers neemt.

JESS. Alles goed, Britt?

LYNN. Je bent nog even schattig, hoor ik. Jammer voor jou, maar die tijd is voorbij.

JESS. Waarmee kan ik de dames van dienst zijn?

BRITT. Afgekickt?

LYNN. / ...

JESS. / Britt?

BRITT. Koffie graag.

JESS. En voor de juffrouw?

BRITT. (Juffrouw...)

LYNN. Tonic. Voor de verandering.

JESS. Zeker. En? Valt het weer mee? 't Is de eerste dag dat ik mijn tafeltjes kan buiten zetten.

BRITT. Koffie en tonic, alsjeblief.

JESS. Koffie en tonic voor de jongedames. Komt eraan.

Jess neemt het lege kopje van Lynn en gaat naar binnen.

LYNN. 't Ventje heeft niet alleen een leuk snoetje

BRITT. Wat je leuk noemt...

LYNN. maar ook een leuk kontje. Jullie kennen mekaar blijkbaar.

BRITT. Niet echt. Dit is een café, weet je wel...

LYNN. Je doet er alleszins alles aan om zo schattig mogelijk te reageren.

BRITT. Wil je wel eens ophouden met je *schattig*.

LYNN. Hoe was zijn naam, zei je?

BRITT. Heb ik niet gezegd. Maar vermits je aandringt: Jess. Stel ik je eens voor? 't Komt misschien nog van pas.

Luide lach bij Lynn.

LYNN. Ik hou het bij rijp fruit, meid. (*Korte pauze.*) Wie zou het zijn? Iemand die ons goed kent?

BRITT. Dat zal dan wel. (*Korte pauze.*) Ik heb een vaag vermoeden...

LYNN. Ha?

BRITT. Maar aan vermoedens heb je niets.

Britt opent haar tas en haalt er een brief uit die ze open plooit.

BRITT. Mag ik de jouwe eens zien?

Lynn opent haar tas en haalt er ook een brief uit. Ze leggen de brieven naast mekaar en kijken.

BRITT. Exact dezelfde bewoordingen. Alleen de namen verschillen.

LYNN. Tweelingbrieven, zou je kunnen zeggen.

BRITT. Precies.

LYNN. Waarom nu? Waarom hier?

BRITT. Als jij het weet, weet ik evenveel.

De brieven worden opgeborgen.

BRITT. Nee, serieus. Ik weet niet hoe jij erover denkt, maar 't is misschien goed dat iemand een poging doet om ons met mekaar in contact te brengen. Anders zou het er misschien nooit van komen.

LYNN. Wat dat laatste betreft ben ik het met je eens.

BRITT. Maar je bent er toch? Je bent zelfs op mij blijven wachten. Weet je, er schoten me dingen van vroeger te binnen. En ik bedacht: hoe meer een mens gejaagd door het leven holt, hoe meer je de indruk krijgt dat alles niet zo lang achter je ligt. In mijn herinnering toch. Terwijl dat niet zo is. Zie je, bij belangrijke herinneringen lijkt / de tijd altijd korter. Alsof tijd krimpt. Je vermenigvuldigt je schatting dus beter met twee. //

LYNN. / De meeste herinneringen, zul je bedoelen. // Ons wijsneusje weet het weer beter.

BRITT. Ofwel vervagen je herinneringen en verdampen ze na een tijd, ofwel worden ze vervormd, verwrongen.

LYNN. Kun je dat allemaal eens in gewoon Nederlands zeggen?

BRITT. Wel ja, je loopt door een bepaalde straat en op een dag merk je dat een huis verdwenen is. Afgebroken waarschijnlijk. Kun jij je dan herinneren hoe dat huis er precies uitzag? Welke bouwstijl het was, welke kleur het had?

LYNN. Zou ik niet weten. Ik let niet op die dingen.

BRITT. Je hebt dat huis zo dikwijls in 't voorbijgaan gezien, maar je weet het niet meer. Je herinnering heeft het niet bewaard omdat je nooit op de details hebt gelet. Zo gaat het ook in 't leven. Het is opgebouwd uit zo ontzettend veel details dat je het overgrote deel ervan gewoon niet ziet en vergeet.

LYNN. Ik zie het verband niet, maar goed... Waarom ben jij geen psychologe geworden?

Jess op met het gevraagde en een schaalpje met zoute koekjes. Dat laatste zet hij voor Britt op tafel.

JESS. Ziezo... En iets om te knabbelen. Alsjeblief!

BRITT. Zeg, ik ben geen konijn, zu.

JESS. En, dames? Lenteweertje naar uw zin? (*Vriendelijk lachje van Lynn. Jess veegt vlug de tafel schoon.*) Zo... Kan ik u nog ergens mee –

BRITT. We zullen gillen als we je nodig hebben.

Jess slaat de handdoek over zijn schouder en gaat af.

LYNN. Amai. Die jongen probeert gewoon vriendelijk te zijn. Of ben je hier vroeger alleen maar gekomen om de eendjes te voeren?

BRITT. Hou eens op, zeg.

LYNN. (*Lachje.*) Oké. Ik zeg niks meer. (*Lange pauze.*) Ach, misschien zijn onze gezamenlijke herinneringen ook door de tijd vervormd en lijkt wat we in onze jeugd hebben beleefd erger dan het in werkelijkheid was. Ofwel zijn de minder leuke dingen gewoon verdampt. De ene trapt het af, de andere blijft in 't warme nest. Meer niet.

BRITT. Ik ben het niet afgetrapt, Lynn. Ik ben met papa meegegaan omdat zij het zo wou. Hij heeft het er lastig mee gehad dat jij er niet meer was. Een paar jaar geleden kwam alles terug boven en geraakte hij in een zware depressie. Dat allemaal dank zij de vrouw die maar één kind in haar leven toeliet. Ik heb bijgevolg lang met de gedachte rondgelopen dat ik er schuld aan had.

LYNN. Zo ver mag je niet denken. (*Pauze.*) Hoe is het met hem?

BRITT. Dat is wel oké. Hij stelt het beter nu. (*Stilte.*) Ze wwwwou van me af, Lynn. Jij hebt geen benul wwwwat die... die... ze hem ons heeft aangedaan. Wwweet je wat het eerste woord was dat ze me geleerd heeft? Zwijg! En als ik dat niet deed, gaf ze me een flinke mmmep in mijn gezicht! Dan doe je je mmmmond geen tweede keer open.

LYNN. ...

BRITT. Mmmissschien verbaast het je als ik zeg dat ik nog steeds bang ben om een verkeerd wwwoord uit te spreken! Wwweet je nog hoe ze me noemde als er iets misliep en ik de schuld kreeg? *Vuile teef! Smmmerige, kleine rat!* Dat waren mijn koos-

naampjes! Ken jij één moeder die dat ooit tegen haar kind zei?! De jouwe mmmischien? Heeft *jouw mama* dat ooit tegen jou gezegd?

LYNN. / ...

BRITT. / Soms trok ze jou op haar schoot en ik mocht staan kijken als een koe naar een rijdende trein!

LYNN. Kan ik er wat aan

BRITT. Nee. Maar jij wwerd door haar aanbeden, jij was haar goudklompje en ik –

LYNN. Britt... Ik was ook maar een kind. Ik had er geen benul van dat het voor jou zo erg –

Britt is te opgewonden om haar chocolaatje/koekje te openen. Ze gooit het kwaad op tafel.

LYNN. Kom hier. (*Lynn opent het.*) Denk je dat ik dat allemaal zo gew[ild heb?]

BRITT. Toen ze mmmij op school pestten omdat ik stotterde, ging jij met een brede smile wwww verder staan bij je vriendinnetjes. Hulp mmmoest ik van jou niet verwachten.

LYNN. Moet je daarom zo –

BRITT. Mama heeft mij nooit aanvaard. Nooit. Het enige kind dat ze wwwwou was jij. Ik beantwoordde niet aan haar schoonheidsideaal – godbetert! – ik was een soort mormel met een spraakgebrek. Papa wwwwas de enige die niet de andere kant opkeek als ik blokkeerde. Hij wachtte geduldig tot de spanning verdween. Als zij te keer begon te gaan wwwwas het alsof een onzichtbaar touw mijn keel langzaam dicht snoerde. Dan nam papa mij bij de hand en we gingen ergens anders zitten. Daarom wwwwou ik bij hem blijven, omdat hij begrip toonde en vooral omdat hij van me hield. Ik zou nooit, nooit! bij haar gebleven zijn zelfs al had ze mmmij gekozen!

LYNN. En bij mij?

BRITT. Dat is wat anders. Jij was mijn zusje.

LYNN. Was?

BRITT. Was, ja! Wwwwas! (*Lange pauze.*) Wij waren nogal zusjes! We verschilden als dag en nacht. Alleen ruzie maken deden we samen.

LYNN. Zegt de naam Fonske je nog iets?

BRITT. 't Is niet wwww moet je daarom

LYNN. Ik heb het je nooit vergeven.

BRITT. Lynn, we wwwwaren zes of zeven, ik wwwwas jaloers omdat Fonske meer van jou

was dan van mmm. Ik mocht amper naar hem kijken. En die keer –

LYNN. Heb je hem gelokt / een lus rond zijn nek geslagen en hem opgehangen.

BRITT. / Ik wvwou hem strelen, mmmmaar hij begon te krabben en te doen. En mama kon haar hartje wwweer eens ophalen, wvw mmmijn keel zat dicht!

LYNN. Ik heb haar niet gevraagd om je zo zou slaan. (*Britt kijkt haar aan.*) Echt niet!

BRITT. Maar je stond wel toe te kijken. Mmmet pretlichtjes in je ogen.

LYNN. Dat is niet waar! (*Korte pauze.*) Ja, kom zeg! Gebeurd is gebeurd. Zowel het ene als het andere.

BRITT. Jij hebt gelijk, Lynn. Zoals altijd. Gebeurd is gebeurd en daar verandert een gekrompen of een verwrongen tijd niks aan. Als jij daar mmmmeer dan twintig jaar later nog mee zit, dan hebben we mmmekkaar niets meer te vertellen!

Britt is over haar toeren, raapt haar spullen bij mekaar. Ze wil weg.

LYNN. (*Recht.*) Nee, Britt. We gaan ons omwille van een stomme kat toch niet weer van mekaar laten scheiden?

Britt beeft en hapt naar adem. Ze gaat zitten. Lange stilte.

BRITT. M-m-meen je dat?

LYNN. (*Knikt.*) Ja, ik meen het. Kom, kalmeer wat. We zijn volwassen mensen, Britt. (*Ze legt haar hand aarzelend op Britts hand.*) Maar wij, wij zijn eerst en vooral zussen.

Britt haalt haar hand rustig weg. Even stilte.

BRITT. Is het daar niet te laat voor?

LYNN. Anders waren we niet naar hier gekomen. We weten niet eens wie daar verantwoordelijk voor is.

Korte pauze.

BRITT. Waarom was jij altijd zo'n lastpak, Lynn?

LYNN. Ik ben veranderd. 'n Beetje toch. Denk ik. (*Lachje.*) Jij ook, toch? (*Stilte.*) Maar 't is waar. Ik ben altijd een lastpak geweest.

BRITT. Als je dat maar wwww

LYNN. Puberen is lastig en oneerlijk. Op school lukte het niet. Ik kreeg het met zowat iedereen aan de stok, vooral met leerkrachten en directie. Ik spijbelde dat het een lieve lust was. Ik gleeed de berg af, terwijl je er stond naar te kijken. Thuis zocht ik het veilige, warme nest op dat niet meer bestond na jullie vertrek. Mama was een ongeleid projectiel geworden, met meer amoureuze avontuurtjes dan wat anders. Ik ben tamelijk vroeg beginnen drinken. Of dat oorzaak of gevolg was, laat ik in het midden. Ik wist het zo goed te verbergen, dat iedereen het op de duur wist. Mama snapte niet dat mijn leven bij haar verzoop. Alle dagen ruzie om niets. Ik trapte het af en... Ik heb een tijdje op straat geleefd, Britt. (*Stilte.*) Toen mama dat goed besepte, heeft ze echt het onderste uit de kan gehaald. Want zo was ze ook. Ze zag in dat ze te ver was gegaan met haar liederlijke leventje. Ze is me beginnen steunen en tenslotte is onze relatie netjes terug op de rails terecht gekomen.

BRITT. Dat vind ik echt keihard, Lynn. (*Stilte.*) Maar nu gaat alles [goed, veronderstel ik?]

LYNN. Op een morgen schoot ik wakker, wijd open ogen met van die wallen waar je papillotjes kon van rollen, terwijl de laatste woorden van een nachtmerrie constant in mijn hoofd bleven bonken. “Allerlaatste kans, meid! Alles of niets!” Toen wist ik het: het wordt buigen of barsten. Ik moest van twee kwalen de minst erge kiezen. Ik was ervan overtuigd dat het de verkeerde kant opging, welke kwaal ik ook koos. Blijven drinken was kreperen en stoppen betekende langzaam sterven. Daar was ik op dat ogenblik heel zeker van. Je weet het of niet, maar mama kon ook tegen een stoot. Ze was geen zuipschuit zoals ik, eerder een avondrinker en daarom was het voor haar niet zo moeilijk om te stoppen. Ik blijf haar dankbaar dat we er samen voor gingen. Ik kan je garanderen dat het een harde dobber was, maar het komt erop aan door te bijten. Dat is me gelukt. Het was niet gebeurd zonder mama of zonder hulp van de A.A. natuurlijk. Geloof me, Britt. Ze is een geen slecht mens. Ik denk niet dat ik het zonder haar evengoed zou gered hebben.

BRITT. ...

LYNN. Dank zij mama ben ik opnieuw gaan studeren. Ze heeft me eigenlijk gedwongen, omdat ze in mij is blijven geloven. Zo hadden we opnieuw een gemeenschappelijk doel. Daar ben ik haar eeuwig dankbaar voor.

BRITT. Flink gevochten, die mama van ons. Amai!

LYNN. Het was zinken of verzuipen. (*Stilte.*) Maar jij deed het toch ook niet slecht, Britt? Vertel eens hoe jij je dromen hebt waargemaakt.

BRITT. Dromen... Heb ik nagejaagd, ja.

LYNN. En?

BRITT. Ik ben orthopedagoge en stotteren doe ik niet meer. Alleen soms.

LYNN. (*Lachje.*) Jij was ook altijd zoveel slimmer als ik.

BRITT. Daar heeft slim weinig mee te maken, Lynn. Wel met volharding. Dat is nog iets dat we gemeen hebben, hoor ik.

LYNN. Misschien wel. (*Korte pauze.*) Weet je, ondanks al de troebele watertjes die ik doorzwommen heb... Ik heb ook mijn doel bereikt.

BRITT. Echt?

LYNN. Yep!

BRITT. Gefeliciteerd.

LYNN. Op dit ogenblik sta ik in het derde leerjaar.

BRITT. Wie had ooit gedacht...

LYNN. Je kent dat toch, van de grootste stropers... Ik zou het voor geen geld willen missen. Wie weet komen we mekaar beroepshalve nog tegen?

BRITT. Je weet maar nooit.

LYNN. Zeg, hoe lang is het eigenlijk geleden dat we mekaar nog gezien hebben?

BRITT. Elf of twaalf, dacht ik. De begrafenis van een of andere tante of zo.

LYNN. Vergeet niet met twee te vermenigvuldigen. (*Lachje.*)

BRITT. We hebben toen haast niets tegen mekaar gezegd.

LYNN. (*Mompelend.*) Lang geleden...

BRITT. Jaa... Was dat toen niet dat jij zo flink bent doorgezakt?

LYNN. Kan ik me niet meer herinneren.

BRITT. Waarschijnlijk niet, nee.

LYNN. Het ligt achter mij, Britt. Definitief, hoop ik. Ik ga wel elke maand nog naar de AA.

BRITT. En je houdt vol?

LYNN. Ik sta elke morgen op en ik zeg luidop tegen mezelf: "Vandaag drink ik geen druppel. Ik weet niet wat ik morgen ga doen, maar dat zien we morgen wel". Dat

zeg ik. Al jaren. En ik doe het ook. Maar het blijft een constante strijd.

BRITT. Maar je doet het toch goed!

LYNN. Ben ik fier op. Of denk jij soms dat ik een vogel voor de kat ben?

BRITT. Lynn. Ik feliciteer je. Je doet het fantastisch. Zo goed?

LYNN. Sorry.

BRITT. Mooi. Dan zal ik je vertellen waarom ik op die anonieme uitnodiging ben ingegaan. Ik heb aanvankelijk even getwijfeld of ik het wel zou doen. Maar ik dacht: misschien is het wel de boodschap van de laatste kans. We hebben mekaar in geen eeuwigheid meer gesproken. Misschien is het goed dat we mekaar eerst wat beter leren her-kennen. Opnieuw leren kennen, bedoel ik – Dus: niet overhaasten, niet alles tegelijk.

LYNN. Zodat we van mekaar geen indigestie krijgen.

BRITT. Daar zeg je zo iets.

Korte pauze. Jess komt naar buiten met een pakje sigaretten en een aansteker.

JESS. Excuseer, dames.

BRITT. ...

LYNN. ...

JESS. Stoor je vooral niet aan mij. Ik ga wel naar de vijver...

BRITT. Wij storen ons niet.

LYNN. Eendjes lusten geen peuken!

BRITT. Zorg dat je er niet in dondert. Want wij halen je er niet uit!

Gelach. Jess gaat vlug richting vijver.

LYNN. Of leuke kontjes... Jij hebt iets tegen die jongen.

Korte pauze.

BRITT. Als je blijft mokken komt er schimmel op je hersenen. Zeker als je maar voor de helft weet hoe de vork in de steel zit.

LYNN. Mooi. Hier zit de andere helft.

BRITT. Ik wil jou mijn verhaal doen

LYNN. Eindelijk! Ik dacht al: wanneer gaat ze over zichzelf beginnen?

BRITT. en de rest van het jouwe horen. Want er is nog, ben ik zeker.

LYNN. Zou best kunnen. Akkoord, ik was geen engeltje, maar jij hebt geloof ik nooit beseft wat je een ander kon aandoen.

BRITT. Goed dat je er me doet aan denken. Want jij haalde natuurlijk nooit wat uit, aan jou scheelde niets. Toch niet volgens mama, die haar rotverwend lievelingsdochtertje

LYNN. Ik wil geloven dat mama je niet heeft opgevoed zoals het moest, maar jij mocht wel met papa mee, terwijl zijn *domme* dochter

BRITT. Jij was niet *dom*, Lynn. Verdorie toch! Het is iets dat jij je altijd hebt ingebeeld. Kan ik er wat aan doen dat jouw schoolresultaten minder waren?

LYNN. Nee, maar je liep er wel mee te koop!

Lange stilte.

BRITT. Hoe lang is 't geleden dat die twee ons uit mekaar hebben gehaald?

LYNN. Bijna vijftwintig jaar. (*Korte pauze.*) Kan tellen...

BRITT. Ja...

Lange stilte. Eendjes.

BRITT. Lynn, geloof me, papa heeft je vreselijk gemist.

LYNN. Oh? Hij heeft me waarschijnlijk zo vreselijk gemist dat hij nooit meer contact met me heeft gezocht.

BRITT. Waar zijn al zijn brieven en kaarten dan gebleven? Hij schreef met onze verjaardag, nieuwjaar, vakantie... of zomaar. Een antwoord heeft hij nooit gekregen.

Lange stilte. Het is net alsof Lynn zin heeft om te huilen.

LYNN. Britt? Moet ik echt geloven dat... dat...

BRITT. Dat ze zo was? Sta ik niet versted van.

LYNN. Misschien is het daarom dat dat haast onhoorbare stemmetje in mijn achterhoofd bleef doorzeuren dat papa waarschijnlijk niet zo slecht was als ik dacht en hij zich

van mij niets meer aantrok.

BRITT. Zoiets heet *geweten*, schijnt het. (*Lachje.*) En net als van oren en poten, ben jij daar natuurlijk goed van voorzien!

LYNN. Soms probeer jij nog altijd op je typisch degoutante manier grappig te zijn, weet je.

BRITT. Sorry. Het was niet de bedoeling... Enfin. Ik geef grif toe dat ik geen heilige was, maar jij hebt ook... Zal ik je wat zeggen, Lynn. Ik geloof niet dat een van ons ooit beseft heeft hoeveel pijn ze de andere soms kon aandoen. Onze karakters verschilden te veel en we maakten meer ruzie dan wat anders. Waarom? Geen idee. We kicken als we mekaar het vuur aan de schenen konden leggen, veronderstel ik.

LYNN. Kinderen kunnen wreed zijn.

BRITT. Met een moeder die duidelijk liet blijken aan wie ze de voorkeur gaf.

Nu lijkt het erop dat Britt zin heeft om te huilen. Lynn legt haar hand op de hand van Britt.

LYNN. Maar we hebben mekaar teruggevonden. (*Korte stilte.*) Eindelijk.

BRITT. (*Korte stilte.*) Dan was het verdomme jouw schuld niet dat hij nooit antwoord kreeg.

LYNN. Nee...

Korte pauze.

BRITT. Jij hebt natuurlijk een vriend.

LYNN. Jij niet?

BRITT. Gehad.

LYNN. En ik ken hem?

Korte pauze.

BRITT. Ik vrees van wel.

LYNN. Waarom doe je dan zo tegen hem?

BRITT. Omdat ik niet direct durf...

LYNN. Je wil hem terug. Zal ik het hem vragen?

BRITT. Nee! Als je dat durft! (*Korte pauze.*) Ken ik de jouwe?

LYNN. Nee. Hoe zou je?

BRITT. Sorry. Ik dacht... Laat maar.

Lynn haalt haar hand weg.

LYNN. Als jij *gaat denken*, Brittje, dan gaat er bij mij een rood lichtje branden. Vertel op.

BRITT. (*Lachje.*) Nee, ik dacht gewoon dat jij voor het ene leuke kontje na het andere veel...

LYNN. Nee, toch! Ach meid, ik mag dan niet zijn zoals jij; ik ben hondstrouw. Een betere voetmat als ik vind je nergens. Brenn is mijn absolute nummer 1!

BRITT. Sorry. Grapje. Brenn?

Jess komt terug van de vijver.

JESS. Ziezo. De eerste zonnestraaltjes, meteen beetje vitamine D opgedaan. Kijk! (*Opent zijn hand en toont de peuk.*)

LYNN. Voor de vuilnisbak? Flinke jongen!

BRITT. De wereld wordt er beter op!

JESS. En, dames? Verder alles oké? (*Ziet het leeggoed.*) Oh, ik ruim direct af. Maar eerst... (*Bedoelt zijn handpalm.*) Als je nog wat nodig hebt...

BRITT. Wil jij nog wat?

LYNN. Nog een tonic.

BRITT. Twee tonics, Jess alsjeblief.

JESS. Komt voor mekaar.

Lynn heeft ergens plezier in. Jess gaat naar de deur. Op het ogenblik dat hij naar binnen wil wil een man naar buiten komen – het is Glenn – die kennelijk even komt roken, want hij houdt een pakje sigaretten in de hand. De telefoon van Lynn rinkelt.

GLENN. / Sorry.

LYNN. / Sorry.

Jess laat Glenn naar buiten komen en Lynn neemt op. Glenn ziet de twee vrouwen en er is een negatieve herkenning.

LYNN. – Met mij. (...) Jaja, ze is er. *(Met de hand over de telefoon.)* Als je van de duivel...

GLENN. Heb je gezien wie daar zit?

LYNN. Jaja. Ze zit hier naast mij.

JESS. Britt. / En dan? *(Beetje dreigend.)* Je hebt toch niet... //

GLENN. / Néé! // Nee! Ben je gek?

Jess gaat naar binnen. Hij doet de deur achter zich dicht en houdt de deurkruk even vast.

Glenn duwt aan de deur, die hij een seconde lang niet open krijgt, tot Jess binnen loslaat.

Glenn haast zich naar binnen.

Lynn en Britt hebben geen van beiden het incidentje aan de deur opgemerkt.

LYNN. (...) Het gaat. Zachtjes aan breekt het lijntje niet. En daar bij jou? (...) *(Lacht.)* Proficiat. Dat gebeurt niet alle dagen. (...) Vanavond? Misschien wel. Dan laat ik nog wat horen. *(Ze kijkt naar Britt.)* Misschien breng ik haar mee. (...) Dan vieren we het samen. (...) Ik ook van jou. Zoentje. Ks! *(Haakt in en steekt de telefoon weg.)* Dat was Brenn. Om te vragen hoe het met ons is afgelopen.

BRITT. Nog niet! *(Ze lachen. Pauze.)* Had je me echt niets meer te vertellen?

LYNN. Jawel... Brenn en ik, wij hebben – enfin, ik heb een nakomelingetje. Dat wou ik je vertellen.

BRITT. Ah? Serieus? Proficiat! Meisje? Jongen?

LYNN. Een jongen. Matt. Bijna twee. Maar eh... Brenn is niet de vader. 't Was een domme vergissing van me die hooguit een paar weken heeft geduurd.

BRITT. Oh...

Pauze.

LYNN. Tot ik hem zei dat ik zwanger was...

BRITT. Dat hebben we nogal gehoord.

LYNN. Maar 't is goed afgelopen, hoor. Een goede raad, Britt: begin nooit wat met een mooi prater.

BRITT. *(Tegen wie zeg je het...)* En je vriend Brenn. Die...

LYNN. Die?

BRITT. Die... aanvaardt?

LYNN. (*Lach.*) Die heeft niet te aanvaarden. Als hij mij wil, moet hij Matt erbij nemen.

BRITT. En dat doet hij?

LYNN. Tuurlijk! Dat vind ik zo fantastisch aan Brenn. Het speelt voor hem geen enkele rol.

BRITT. Zo'n man loop je niet alle dagen tegen het lijf.

LYNN. Een vrouw als ik evenmin. Niet elke man heeft zoveel geluk. Ik geef het toe!

BRITT. Nog altijd even bescheiden, hoor ik. Maar je bent wel dol op hem.

LYNN. Ik stel jullie wel aan mekaar voor. Ik bedoel, later, als we dan... hm... Als je Brenn kende, zou je ook dol op hem zijn. We maken er ooit wel eentje bij, grapt hij altijd. Misschien, nu de zaken wat vlotter beginnen te lopen. Brenn is eigenaar van een antiekzaak moet je weten en dat is knokken. Hoewel, vandaag is Brenn erin geslaagd een antieke tafel Louis de zoveelste te verkopen, heeft hij daarnet gebeld. De ene dag verkoopt antiek als zoete broodjes en de volgende dag moet je 't weggeven als hondenbrokken. Want antiek is als brood. Als 't oudbakken is, mag je 't zelf opeten.

BRITT. Oudbakken antiek?

LYNN. (*Lachje.*) Nu je 't zegt!

BRITT. Lynn?

LYNN. Ja?

BRITT. Ik moet je ook nog wat vertellen.

LYNN. Ha?

Jess op met een dienblad met twee tonics. Hij zal het leeggoed meenemen.

JESS. (*Tot Britt.*) Twee tonics voor de dames! Alsjeblief! Alles naar wens?

BRITT. ...

JESS. Zo! Opgeruimd staat netjes.

LYNN. Erg vriendelijk. Bedankt.

Jess gaat naar binnen. Lynn blijft Britt aankijken. Het blijft even stil. Eendjes.

BRITT. Wat?!

LYNN. Jij bent zwanger.

BRITT. Www denk jij daarover te www

LYNN. Ik schakel in mijn hoofd van het ene beeld naar de andere gedachte: Matt... Brenn... Eentje bijmaken. En intussen zit jij hier naast mij teder en onschuldig te zijn. Je bent 31, Britt en niet van gisteren of van hout.

BRITT. ???

LYNN. Heb ik de juiste conclusie getrokken? (*Lachje.*) Toch niet van hem?

BRITT. Wwwie?

LYNN. De kelner. Jess.

BRITT. Wwwaar haal jij zo'n onnozelheden vandaan?

LYNN. Zoals hij elke keer naar je kijkt...

BRITT. Kijk, dat is nu iets waar jij altijd prima

LYNN. En jij naar hem!

BRITT. altijd de beste bent in geweest: mij verdenken of beschuldigen van om het even wwwat en dat voor wwwaarheid verkondigen.

LYNN. Rustig maar. Ik verdenk jou niet, ik verdenk hem. (*Lachje.*)

BRITT. Jij neemt je fantasie veel te vlug voor werkelijkheid.

LYNN. (*Lachje.*) Wie niet vlug is, pakt naast de hoofdprijs. Heb je 't al aan iemand...

Korte pauze.

BRITT. Nnn, nnniemand weet

LYNN. Een primeur! Ken ik hem?

BRITT. Nee!

LYNN. Wie is het, Britt?

BRITT. Niemand...

LYNN. Hij was niet je vriend?

BRITT. ...

LYNN. Goed, ik dring niet verder aan.

BRITT. Een eennachtsvlieg.

LYNN. Britt...

BRITT. Lynn, ik ben niet van het type dat zich definitief zal binden. Definitief is zo

vreselijk lang, vind ik. (*Pauze.*) Ik weet zelfs niet of ik het zou houden.

LYNN. Dat meen je niet.

BRITT. Als ik het had.

LYNN. Jouw leven draait op volle toeren. Jij bent een succesverhaal.

BRITT. Pft!

LYNN. Misschien wordt het nóg beter.

BRITT. Ik heb nog nooit die – hoe moet ik het zeggen – die drang gevoeld om een kind op de wereld te zetten. Maar de maatschappij oefent druk uit, de familie en de omgeving oefenen druk uit, en iedereen verwacht van een meisje dat ze sowieso moeder wordt, want dat is niet meer dan *normaal*. Sorry, ik ben niet van plan om aan die verwachting te voldoen.

LYNN. Het gaat niet over een soort Alien, weet je. Het is een stuk van jezelf.

BRITT. Dat is het hem juist. Het is iets dat mijn vrijheid zal opzuigen en me mijn identiteit doen verliezen. Dan heb ik het niet eens over de verwoesting die het met mijn lichaam zal uitrichten.

LYNN. Bekijk me, Britt. Ik heb Matt. Zie ik er zo slecht uit? Komaan zeg!

BRITT. Ik wil niet dat dat er een *tweede ik* op de wereld rondloopt. Ik heb geen zin om mijn genen door te geven. Genen die eeuwen – nee, millenia – oud zijn. Ik wil het risico niet lopen dat *nog* iemand als ik –

LYNN. Het leven is meer dan genen en biologie. Het heeft alleszins niets te maken met de prietpraat die jij verkoopt. Bovendien is er ook nog de andere helft.

BRITT. De gedachte alleen al!

LYNN. Elk kind heeft recht op een vader. Dat hoeft niet noodzakelijk de biologische te zijn. Wat ga je vertellen als hij of zij later naar hem vraagt?

BRITT. Dat zal niet gebeuren. (*Pauze.*) Mannen... Zij lopen niet rond met een bolle buik. Nee, zij bezorgen er je een en voor de rest doen ze wat ze willen. *Jij* ligt voor de rest van je leven aan de ketting. En het toppunt is dat je dat soort ketens niet meer kwijt wil. Dat wil ik niet meemaken.

LYNN. Het zijn ketens van liefde, Britt.

BRITT. Ik wil geen kind, Lynn. Tout court.

LYNN. Kan die baby van jou er wat aan doen dat twee zattekullen hem gevogeld hebben?

Moet *hij* daarom gestraft worden? Trouwens, jij voedt hem op, jij boetseert hem! Jij en niemand anders!

BRITT. Daar heb ik de moed niet voor.

LYNN. Zo ben jij toch niet?

BRITT. Wat weet jij daarvan? Je kent me amper. (*Korte pauze.*) Sorry.

LYNN. Zwanger zijn is niet iets... iets... Zoals honger hebben of zo.

BRITT. Of zin in seks?

LYNN. Zal 't gaan, ja. (*Korte pauze.*) Je was er toch zelf bij?

BRITT. Ik heb me nooit verzet, Lynn. Ik heb ze altijd laten begaan. (*Korte pauze.*) En soms ben ook verkracht. Tenminste, dat veronderstel ik.

LYNN. Wat is dat voor uitleg?

BRITT. Wel ja... Dat ik ten slotte toegaf, maar het niet echt wou. Ik deed het omdat ik een verzetje nodig had. Omdat ik een luchtje moest happen, zeg maar.

LYNN. Blijkbaar heb je meer gehapt dan goed voor je is.

BRITT. Omdat ik er gewoon zin in had. Laten we het erop houden dat het soms evengoed verkrachting kon zijn.

LYNN. Britt? Gaat het nog hierboven? Ofwel was het verkrachting, ofwel was het dat niet. Ja? Of ben jij de uitvinder van de alternatieve verkrachting? Vraag dan patent aan bij het internationale stupiditeitenagentschap. Dat zetelt ergens in Washington D.C.

Pauze. Ze kijken mekaar aan, beginnen dan zachtjes te grinniken tot ze in een lach schieten.

LYNN. Hij slaagde er niet in om hem alleen omhoog te krijgen. En daar had hij jou bij nodig.

BRITT. Je bent niet grappig meer.

LYNN. Sorry...

Pauze. Het is intussen iets donkerder geworden.

BRITT. Maar 't is waar. Zo was het ongeveer. Voor zover ik me herinner. Soms had ik geen zin meer en wou ik alleen nog hard wegrennen.

Jess verschijnt voor de deur en kijkt naar buiten. Hij zegt ook wat tegen iemand die binnen zit.

LYNN. Maar dat deed je niet. (*Britt haalt de schouders op. Pauze.*) Wil je wat weten?

BRITT. Nee.

LYNN. Ik heb zo'n vermoeden dat je nog niet uitgepraat bent. Je houdt nog wat achter de hand. Heb ik gelijk of niet, Britt?

BRITT. Ben jij helderziend of zo? (*Lachje.*) Ja, ik heb nog iets waar je steil achterover zal van vallen.

LYNN. Oh?

BRITT. Ja. Kort nadat papa en ik apart zijn gaan wonen, heeft – [hij iemand leren kennen]

We horen een knetterende bliksem, haast direct gevolgd door een harde donderklap en dof gerommel. Jess gaat meer lichten aansteken en komt terug. Hij zegt opnieuw iets tegen iemand binnen. Het wordt plots erg donker.

BRITT. Dat ziet er allesbehalve vrolijk uit! (*Staat op.*)

LYNN. (*Recht.*) Die vroege voorjaarshitte deugt niet. Ik zei het vanmorgen nog tegen Brenn. Al dat zagezegd goed weer is veel te goed om goed te zijn.

Hevige bliksem. Zware donder. De eerste dikke druppels plenzen neer. Stortregen.

LYNN. Leg het binnen maar uit!

De vrouwen rapen hun gerief bij mekaar, leggen hun handtassen op hun hoofd en lopen naar de deur. Jess staat weer bij de deur, hij ziet de twee, opent en laat hen er vlug in. We zien hen verdwijnen in het café. Dan horen we hoe binnen iemand een gillette slaakt en een glas dat op de grond valt.

Onweer. Gietende regen.

Blij eendjes.

Black-out.

De muziek wordt op halve snelheid volledig teruggespoeld. Zodra dit gebeurd is, horen we exact dezelfde muziek als bij het begin van Scène 1, maar dit keer IN het café.

* * * * *

SCÈNE 2

Zelfde zondagmorgen, een minuutje vroeger dan het begin van Scène 1. Dit keer IN het café genaamd “Jesse's Blues Bistro”. We horen exact dezelfde Blues als bij het begin van Scène 1. Maar dan een minuutje vroeger hernomen.

Jess komt net van achter de bar met een koffie die hij naar Glenn brengt. Die speelt met zijn iPad. Hij wacht kennelijk op iemand.

JESS. Wat kom jij hier eigenlijk doen?

GLENN. Dit is een café, Jess. Had jij dat nog niet in de gaten?

JESS. Anders lig jij op zondag nog in je nest.

GLENN. Jij hebt iets tegen caféhouders of tegen mensen die centen verdienen?

JESS. Ik zie je anders zelden of nooit.

GLENN. Je kent me toch, ventje? Druk, druk, druk!

JESS. Hangt ervan af waarmee.

GLENN. Ze komt niet opdagen. Nu goed?

JESS. Hm!

GLENN. Ik heb al de tijd... (Maar te lang moet het ook niet duren. Ik kan daar niet tegen.)

Britt komt binnen. (Straatkant.) Ze lijkt gehaast.

JESS. (Aangenaam verrast.) Britt?

BRITT. Jess. Dag.

GLENN. Brittje... Wat een verrassing, zeg.

BRITT. (Schrikt lichtjes.) Glenn. Sorry, ik had je niet gezien.

GLENN. (Met een gebaar dat het niet geeft.) Altijd welkom, meisje. Dat weet je.

BRITT. Ik kom gewoon iets drinken.

GLENN. Wie kan daar iets op tegen hebben? Jess zeker niet. Hè, Jess?

BRITT. Is er buiten al iemand?

JESS. Ja. En die iemand heeft naar jou gevraagd.

BRITT. Dan ga ik maar eens kijken.

JESS. Mooi. Het weer begint stilaan open te plooiën. Ik kom direct.

Britt af terras. De muziek zal onmerkbaar achtergrond worden. Korte pauze.

JESS. Je mocht wel wat minder cynisch doen tegen Britt.

GLENN. Oh? Ik was niet vriendelijk genoeg? Sorry, maat. Volgende keer beter.

JESS. En poten thuis. Verstaan?

GLENN. Beetje minder, ja.

Glenn toetst een nummer in. Jess gaat naar de tapkast, spoelt glazen, werkt verder.

GLENN. Hey! Met mij. (...) Ik zit te wachten, snoes. (...) Je weet toch dat ik te vroeg kom. Om het voorspel niet te missen. (*Lachje.*) (...) Vermits je me nu toch verplicht te wachten. (...) Nergens om. Misschien ben ik bezorgd. (...) Ja, ik weet wel dat je een grote meid bent, maar toch, soms... (...) Je bent op weg? (...) Twee minuutjes? Dan ben je amper vijf minuutjes te laat. (...) Goed. Tot strakjes. Doe-oei. (*Haakt met de glimlach in.*) Oh ja, Jess. Bemoei je niet. Oké? Beste vrienden.

JESS. (*Met een zekere dédain.*) Kon je nergens anders afspreken?

GLENN. Laat geworden vannacht?

JESS. Dit is een blueskroeg, dus...

GLENN. Dan is het de dag daarop nergens rustiger dan hier.

JESS. Hoe lang zal het dit keer duren?

GLENN. Dat zullen we wel zien, hé ventje. Zeg, moest jij niet naar het terras vliegen?

Oei! Jess haast zich naar het terras. Glenn lacht en speelt verder met zijn iPad. Tess waait binnen. Ze is artieste en dat is te zien aan haar kledij en (zelfgemaakte) bijoutherie. Toch is ze smaakvol gekleed en getooid. Ze ziet er in geen geval uit als een veelkleurige paljas.

TESS. Hallo! Hier ben ik dan!

Reactie bij Glenn. Hij gaat naar Tess, geeft haar een zoen, helpt haar met haar jasje, laat haar plaats nemen en gaat dicht bij haar zitten. "Hoe is 't?" Enz... Korte improvisatie.

GLENN. Ik heb amper ingehaakt! Wedden dat je me van daar buiten stiekem in het oog hebt zitten houden?

TESS. Wie weet...

GLENN. Je bent een kleine pestkop.

TESS. Ik plaag je graag.

GLENN. Plagen is om liefde vragen, zeggen ze. Ik weet dat jij heel graag hebt dat ik jou heel veel plaag. Kijk eens. *(Hij geeft haar een doosje met een flesje parfum.)*

TESS. *(Opent het.)* Oh, Glenn!

GLENN. Een exclusiviteitje, speciaal voor jou.

Ze doet een druppeltje op haar pols en ruikt.

TESS. Hmm... Dank je wel. *(Ze vliegt rond zijn hals.)* Je bent een lieverd. Waar heb ik dat aan verdiend? *(Zoen.)*

GLENN. Gebruik het vanavond. Zal niet opvallen, zeker?

Ze zoenen. Jess doet hen stoppen omdat hij van het terras komt met een leeg kopje.

JESS. Goeie morgen, juffrouw.

TESS. Meneer.

Jess zal de bestelling van het terras klaarmaken: een koffie en een tonic.

TESS. Sorry dat ik er niet vroeger kon geraken. Net voor ik de deur achter me wou dichttrekken, kreeg ik een vrij vervelend telefoontje. Je kent dat wel. Van die lui die je nodig hebben als je met de deurkruk in je hand staat.

GLENN. Zelfs de liefste meisjes durven al eens een leugentje vertellen.

Tess geeft hem een speelse tik. Ze lachen allebei en knuffelen even.

TESS. Je hebt natuurlijk gelijk. Ik ben nog even naar de galerie geweest. En wil je wat weten? Die was keihard dicht. *(Glenn lacht luid.)* Dit is niet grappig, Glenn. / Maar mijn telefoonverkeer was vanmorgen bijzonder druk. En dat is niet gelogen. *(Zuchtje.)* Mijn eerste vernissage... Nooit gedacht. Maar nu wil ik het samen met

jou minstens een uurtje rustig aan kunnen doen. //

GLENN. / Sorry, schat. // Liefst iets meer, toch? Waarom schakel je je telefoon niet uit?
Anders houdt het niet op.

TESS. En als iemand me nodig heeft? Ik moet bereikbaar zijn. Zeker vandaag.

GLENN. Dan maar niet.

TESS. Mijn grote dag, Glenn!

GLENN. Kijk. (*Hij schakelt zijn telefoon uit.*) Ik gebruik dit ding als *ik* het wil en niet omgekeerd. Omdat wij twee nu en hier samen zijn en ik die tijd voor ons alleen wil. Geen stoorzenders.

TESS. Oh, wat ben jij toch een lieverd, Glenn. Het is waar, we zetten onszelf voortdurend onder druk en dat is niet altijd nodig. Anderzijds moeten we leren aanvaarden dat andere mensen ons voortdurend storen.

GLENN. Dan hoop ik voor jou dat alles in orde is. Ben je er klaar voor?

TESS. Zo klaar als bronwater.

GLENN. Wat vind je van mijn keuze?

TESS. Leuk bistrootje.

GLENN. Ik kom hier af en toe eens. Lekker keuken. Zeg, als we eens buiten gingen zitten?
Wij twee samen genieten van de het eerste lentezonnetje.

TESS. Ik denk dat ik liever hier blijf. Ik ben eerder een koukleum.

GLENN. Oh?

TESS. Bij mij moet het binnen minstens 22° zijn.

GLENN. (*Lachje.*) Dat meen je niet.

TESS. Ja, zeg. Kan ik er wat aan doen dat ik het zo vlug koud heb.

GLENN. Heb je 't koud? Kom hier! (*Hij knuffelt haar.*) Oh, sorry! Ik heb nog niet gevraagd wat je – Koffie? Of liever iets sterkers?

TESS. Ik drink nooit alcohol.

GLENN. Sorry. Vergeten.

TESS. En dat is niet genetisch bepaald. Ik kan het je garanderen. Koffie graag.

GLENN. Dan neem ik er ook nog eentje. Hierachter ligt een park. Al gezien? Er is zelfs een vijver.

TESS. Weet ik.

GLENN. Na 't eten gaan we eens kijken en dan mag jij de eendjes voeren. Leuk.

TESS. Je bent me weer aan 't plagen!

GLENN. Sorry, schatje, maar ik doe niets liever. (*Knuffel.*)

TESS. Misschien kunnen we daar wat meer gaan wandelen eens we een vaste stek hebben.

GLENN. Vaste stek?

TESS. Dan moet de ene nooit meer op de andere wachten als we met mekaar afspreken.

GLENN. Jess! Twee koffies.

JESS. Komt eraan!

Jess af terras met een koffie, een tonic en een schaalpje met zoute koekjes.

TESS. Glenn? Heb je niet gehoord wat ik zei?

GLENN. Jawel, maar ik was net aan 't bestellen. Sorry, snoesje.

TESS. En?

GLENN. Je bedoelt... eh...

TESS. Dat we gaan samenwonen. Dat is tenslotte de bedoeling, dacht ik.

GLENN. ...

TESS. Glenn?

Jess op met de handdoek over de schouder. Hij gaat de koffies voor Tess en Glenn klaar maken

GLENN. Ja, natuurlijk, snoes. Maar toch niet vandaag? Je vernissage.

TESS. Ik kan nergens wonen zonder mijn atelier. Daar is jouw appartement waarschijnlijk te klein voor. Sorry, schat. Op mijn vrije dagen: vroeg uit de veren en aan de slag!

GLENN. Tja... Dan kan je eventueel...

TESS. Maar natuurlijk. Jij trekt in bij mij! Ik dacht dat je 't me nooit ging voorstellen!

GLENN. Tess... We... we moeten het daar eens rustig over hebben. Ik denk niet dat het daar vandaag het geschikte moment voor is.

Plots begint Tess te lachen. Glenn kijkt haar met gefronste wenkbrauwen aan.

TESS. Oh, Glenn. Je zou je gezicht moeten zien. Je denkt toch niet dat ik er nu al aan denk

om samen te gaan wonen? Dat kan best nog wachten.

GLENN. Ha... Je bedoelt dat je 't niet meende?

TESS. Kom zeg, natuurlijk niet. Ik ben pas 22, Glenn, alsjeblief! Er valt nog zoveel te doen.

GLENN. Je zei het zomaar, om te lachen?

TESS. Ik wou je reactie zien. Ben je boos?

GLENN. (*Opgelucht.*) Hoe kan ik boos zijn op jou...

Ze zoenen, knuffelen, lachen.

GLENN. Jess? Duurt het – ?

JESS. Jaja, twee koffies. Komt eraan. (*Hij brengt de twee koffies.*)

GLENN. Wow, zeg. Supersnelle service. Wanneer wil je dat ik er vanavond ben?

TESS. Negen. Ik hoop dat de schepen van cultuur niet te laat komt. Met politiciers weet je nooit.

GLENN. Zeg, je bent toch niet van plan om met mij uit te pakken alsof ik een van je kunstwerken ben?

TESS. Jij bent méér dan een kunstwerk. (*Zoen.*)

GLENN. Ik bedoel, mij officieel voorstellen en zo.

TESS. Officieus is even goed.

GLENN. Ja, maar... Ik hou me toch liever wat op de achtergrond.

TESS. Wat een bescheiden jongen ben jij toch, Glenn. (*Zoen.*) Ik heb een idee. Je kan bij mij *overnachten* als alles vanavond achter de rug is.

GLENN. Het kan laat worden. Of moet alles niet klaargezet worden voor de tentoonstelling van morgen? Je zal doodop zijn.

TESS. Niet als jij meehelpt. Bovendien ligt mijn atelier niet zo ver van de galerie. Zo sparen we tijd en kunnen we morgenvroeg wat langer uitslapen. Als jij daar tenminste zin in hebt. Na het ontbijt help jij me dan met mijn meubeltjes.

GLENN. Meubeltjes?

TESS. Mijn badkamermeubeltjes. Heb ik je dat niet gezegd? Ze zijn gisteren geleverd en ik heb iemand nodig om ze in elkaar te steken. Doe je mee?

GLENN. Vandaag?

JESS. Jij bent toch een knap knutselaar, Glenn? Handige Harry.

GLENN. Daar ben ik echt niet goed in.

JESS. Geloof hem niet, juffrouw. Hij lost elk probleem in een handomdraai op.

GLENN. Laat het uit, vent. (*Jess lacht.*)

TESS. Wat scheelt er met jou? Die jongen probeert gewoon een praatje te maken.

GLENN. Met jou, ja. (*Stil.*) Ik ken hem. Niet te vertrouwen. Eerste klasse bistrobaas, daar niet van, maar ook eerste klasse mooiprater. Hou dus op met sympathiek doen tegen hem, want hij deugt absoluut niet.

TESS. Oh... Je zou het niet zeggen als je hem...

GLENN. Ik kan je verhaaltjes vertellen.

TESS. Ik hou van dat soort verhaaltjes.

GLENN. Niet nu.

TESS. Morgen?

GLENN. Schatje, morgen al wat je wil.

TESS. Mijn meubeltjes ook?

GLENN. Snoesje, ik neem je meubeltjes onder handen nadat ik jou onder handen heb genomen. Beloofd!

TESS. Geweldig! Wat ben jij toch een lieverd! (*Zoen.*)

GLENN. (*Hij neemt de menukaart.*) Heb je nog geen zin om –

TESS. We kunnen altijd eens kijken.

GLENN. Klassiek, maar lekker, zoals het hoort in een gezellig bistrootje. Slaatjes, omeletjes, croques... Als je geen zin hebt om 's middags op dezelfde boterhammen te blijven kauwen, kunnen we hier eens komen smullen. De Spaghetti Speciaal is echt top. Zal ik bestellen?

TESS. Nu?

GLENN. We moeten toch iets eten, schatje. Ik trakteer. Om het goed te maken.

TESS. Wat goed maken?

GLENN. Niets. Euh... Onze eerste ruzie?

TESS. Maar wij hebben nog geen ruzie gemaakt?

GLENN. (*Lachje.*) Straks misschien. Wie weet.

TESS. Dit is niet grappig, Glenn. Weet je wat? We kunnen bij mij iets eten. Iets uit de wok

is geen kunst. Zo klaar. Ben ik goed in en het spaart een pak tijd. Jij kan me helpen met de meubeltjes en heel eventueel schiet er dan nog wat tijd over voor *andere dingen...*

GLENN. Schatje, met alle soorten van genoeg. Maar vergeet niet dat je vanavond present moet zijn. Volgens mij is het beter dat we nu hier –

TESS. Je wijst mijn kookkunst dus af?

GLENN. Ik wijs wat jou betreft niets af. Ik zou wel gek zijn. Niet je kookkunst, niet je zithoek waar je reusachtige doorzakpoef staat, en zeker niet je sl –

TESS. (*Speels.*) Hou op! (*Knuffel.*) Als je eens wist hoe ik daar geniet. Drie hoog. Heerlijk rustig en een prachtig uitzicht op de wereld.

GLENN. Jij weet alleszins van aanpakken.

TESS. Glenn, eens ik een beslissing heb genomen, kom ik er niet op terug. Vind jij het leuk?

GLENN. Wat?

TESS. Mijn appartement. Of kan het ermee door?

TESS. Ik vind niet alleen je appartement leuk, ik vind vooral jou leuk.

Knuffel. Zoen. Pauze.

TESS. (*Gelukzalige zucht.*) Glenn?

GLENN. Hm?

TESS. Heb jij dat nooit? Dat je een moment beleeft dat zo uniek is, zo hemels mooi, dat je 't nooit zou willen loslaten? Zo'n magisch moment dat eeuwig mag blijven duren. Alsof de tijd zichzelf even stillegt.

GLENN. ...

TESS. Wel, dat beleef ik nu. Gewoon bij mekaar zijn en genieten.

GLENN. Eeuwig is wel verschrikkelijk lang, vind je niet?

TESS. Floep! 't Moment is voorbij. Dank u wel, lieve Glenn. Waar was ik gebleven... Wel, op een morgen schoot ik wakker, ogen wijd open, en daar was het idee dat ik in een soort droom had. Het idee zei: dit is de kans van je leven om eindelijk voor de vrije vlucht te kiezen. Sla je vleugels uit, stel het niet langer uit en ga ervoor! Niet dat ik mijn papa beu gezien ben, hoor, verre van. (*Enthousiast.*) Links en rechts wat rond-

gekeken, paar vrienden gemobiliseerd en even later vond ik precies wat ik zocht: mijn appartementje drie hoog met atelier. Bijna van de ene dag op de andere, zou je kunnen – Glenn? Luister je wel?

GLENN. Hm?

TESS. Of interesseert het je niet wat ik vertel?

GLENN. Jawel, jawel. Ga verder.

TESS. Ik tekende mijn huurcontract en – ? –

Ze stopt plots, alsof Glenn moet raden wat er komt.

GLENN. En?

TESS. En er was een feestje in mijn hart!

GLENN. Nee... Serieus?

TESS. En of! (*Zoen.*)

GLENN. Was het bij jou thuis dan zo erg dat je weg moest?

TESS. Bijlange niet, zei ik toch al. Maar je moet toch eens de beslissing nemen om het warme nest te verlaten. Niet dat ons nest zó speciaal was, hoor! Niet beter of slechter dan ergens anders. Maar mijn mama, moet je weten, is een soort ongeleid projectiel. Op een keer kreeg ze weer een van haar crisissen en vloog ze naar boven, de badkamer in. Gehuil en getier, je kent dat wel. Totale hysterie. En ik moest haar er zien uit te krijgen. Ik was geloof ik veertien of zo. Ik was goed bezig met bonken op de deur en flauwiteiten verkopen, toen ik plots dacht: hé ho, ogenblikje zeg! Waar zijn we eigenlijk mee bezig? Ik word verondersteld in dit huis de puber te zijn! Kijk, dat was nu typisch mijn mama.

GLENN. En hoe is dat dan afgelopen met haar?

TESS. In de badkamer?

GLENN. Nee, nu. Hoe stelt ze het nu?

TESS. Goed, denk ik. Ze zit het overgrote deel van het jaar met haar miljonair ergens aan een Spaanse costa met schepjes en emmertjes zandkastelen te bouwen. Ik zie haar dus nauwelijks. Maar goed, ze is gelukkig, meer moet dat niet zijn. Ik woon – pardon, woon-de – met mijn papa alleen in dat veel te grote huis – Tja, mijn zus, die was het al eerder afgetrapt om zelfstandig te gaan wonen. Normaal en niets op

tegen, hoewel ik haar toch mis. Soms. En op de duur neemt die me voor een soort meid voor alle werk. Niet mijn zus, mijn papa, bedoel ik. Klusjesman inbegrepen, want hij denkt echt dat zijn jongste alles kan, zoals elektriciteit en zo, omdat ik techniek-wetenschappen heb gevolgd, terwijl hij de hele dag loopt te niksen en te kankeren omdat hij te oud is geworden om nog een *veel jonger lief* te vinden, zoals hij dat uitdrukt. Mijn papa is een soort Don Juan op jaren, moet je weten. De beste papa ter wereld, daar niet van, en ik ben dol op hem, maar hij kickt verdorie nog op jonge vrouwtjes, terwijl zijn succesjaren duidelijk achter hem liggen. Gevolg: depressie.

GLENN. Omwille van de vrouwtjes?

TESS. Ik denk het.

GLENN. Dat moet verschrikkelijk zijn. Ik durf er niet aan denken.

TESS. Hoe *verschrikkelijk*?

GLENN. Wel ja, ik kan me niet voorstellen – Dat ik zo ben. Zou zijn. Dat iemand zo is, enfin.

TESS. Vind ik ook. Ik heb gewacht tot mijn studies achter de rug waren en eens ik een job had, vond ik dat het tijd werd om zelfstandig te worden en ben ik alleen gaan wonen. In volle vriendschap.

GLENN. Je ziet je papa nog?

TESS. Natuurlijk. Minstens een keer per week. En mijn zus ook. We verstaan mekaar opperbest.

GLENN. En je zus? Wat doet –

TESS. Mijn zus doet iets in het onderwijs, net als ik. Dat is een geval apart, hoor. Als je die zou kennen. Oh la la!

GLENN. Leuke familie...

TESS. Zeg, mankeert er aan de jouwe niks?

GLENN. Schatje, oké. Waarom begin je er dan over?

TESS. Omdat je 't me gevraagd hebt, Glenn.

GLENN. ...

TESS. Mijn ouders zijn uit mekaar gegaan toen mijn zus veertien was en ik vier. Ik herinner het me zelfs niet meer, dus *psychisch lijden* met de nodige trauma's was er

voor mij zeker niet bij. Weet je, eigenlijk vond ik het best leuk. Ik had twee huizen, twee kamers met bed en speelhoek, twee fietsen, twee auto's en ik woonde in twee dorpen. Welk kind heeft die luxe?

GLENN. Je had zelfs twee ouders.

TESS. De meeste kinderen hebben twee ouders, Glenn. Ik had er twee keer één. En dat ging even goed. In 't begin toch. Wat er achteraf gebeurde, daar kan je een roman over schrijven. Goed, heel kort dan. Mijn mama was eigenlijk geen mens om kinderen op te voeden. Vooral toen ze begon te drinken en neussnoep gebruiken en alsmaar gekkere stoten ging uithalen, was het niet meer te doen. Tot ze het is afgetrapt, met de eerste van een lange rij.

GLENN. Je kunt denken.

TESS. Zeg, ik heb het hier wel over mijn mama.

GLENN. Sorry...

TESS. Mijn zus en ik bij onze papa gebleven. Nu is er opnieuw contact met mijn mama en ze is intussen afgekickt. Toch de laatste keer toen ik van haar hoorde. Want met haar weet je nooit. Enfin, zo zat mijn leven in mekaar. Zo is 't geweest. Finito.

GLENN. Ik dacht dat je zus het was afgetrapt?

TESS. Dat was jaren daarna, schatje. Enfin toch. Snap je 't niet?

GLENN. Jawel, jawel.

TESS. En mijn zus is het niet echt af-ge-trapt. Waar haal je die onzin toch vandaan? Ze is op zichzelf gaan wonen. Ik weet er het fijne niet van, hoor. Ze wou haar eigen willetje doordrijven en zelfstandig zijn, veronderstel ik. Net als ik. Ze woont wel leuk.

GLENN. Jullie zullen wel erg op mekaar lijken.

TESS. Zo is mijn familie. In een notendop. Zeg, en jij? Of staat jouw heiligenbeeld soms in de parochiekerk?

GLENN. (*Lacht.*) Nee. Ik weet niet of het je erg zal interesseren. Mijn familie is – hoe moet ik het zeggen – niet zo avontuurlijk aangelegd als die van jou.

TESS. (*Lachje.*) Misschien was jij een uniek, maar verwend rotjoch.

GLENN. (*Sarcastisch.*) Ik? Integendeel. Ik ben omzeggens Spartaans opgevoed.

TESS. (*Lachje.*) Zou ik niet versted van staan, eerlijk gezegd.

GLENN. Is dat van belang?

TESS. Wat is dat voor een vraag, Glenn? Natuurlijk is dat van belang. Als ik je beter wil leren kennen. Of mag dat soms niet?

GLENN. Natuurlijk. Wie houdt je tegen?

TESS. Begin dan maar te vertellen. Om te beginnen: je ouders.

GLENN. Mijn ouders? Euh... Die...

TESS. Je ouders, dat zijn die twee mensen die je op de wereld hebben gezet. Ik vraag toch geen onmogelijke dingen?

GLENN. Mijn ouders... Die zijn overleden.

TESS. Dat spijt me. Lang geleden?

GLENN. Niet zo lang geleden, nee.

TESS. Waren ze ziek of zo?

GLENN. Ziek? Nee, het was... een verkeersongeval. Erg tragisch allemaal.

TESS. Dat wil ik geloven. Sorry, Glenn, dat ik dat soort herinneringen ophaal.

GLENN. Ach...

TESS. Heb je nog broers? Zussen?

GLENN. Een broer. Maar die is er nu niet. Mijn familie zit raar in mekaar, hoor. Ik leg het je later wel eens uit. Er zitten bij ons meer rotte appels in de mand dan wat anders.

TESS. Ben jij misschien een van die rotte appels?

GLENN. Ik? Natuurlijk niet. 't Is alleen... Ik ben daar niet fier op, Tess, moet je weten. Meer niet. Bovendien staat mijn hoofd er niet naar om familiesaga's op te dissen. *(Pauze.)* Waarom bekijk je me zo?

TESS. Ik vind je niet erg transparant. Alsof je verkeerd gefocust bent.

GLENN. Abso-absoluut niet. *(Neemt aansteker en sigaretten.)* Sorry. Eventjes bekomen.

TESS. Flink wat lucht happen na mijn verhaal!

GLENN. Daar zeg je wat.

TESS. Niet te veel happen, hé! *(Lachje.)*

Glenn wil naar het terras net op het moment dat Jess naar binnen wil.

GLENN. Sorry.

Jess laat Glenn naar buiten komen, waar de twee een paar korte zinnen wisselen. Dan komt Jess – peuk in de hand – naar binnen. Hij sluit de deur en houdt de deurkruk even vast. We zien dat Glenn even aan de deur duwt. Intussen.

TESS. Meneer? Kunnen we twee spaghetti's krijgen, alsjeblief?

JESS. Jazeker. Komt eraan!

Jess laat de deurkruk los, gooit de peuk in de vuilnisbak en verdwijnt naar de keuken. Glenn glipt naar binnen. Hij lijkt opgewonden, zijn ogen zoeken Jess.

TESS. Al terug?...

GLENN. Euh, ja... Waar is hij?

TESS. In de keuken, zeker? Moet ik nu echt gaan geloven dat jij iets tegen die jongen hebt?

GLENN. Ik... eh... ik probeer minder te roken. Meer niet.

TESS. Weinig mensen zijn nog zo dom, Glenn. En dat is geen antwoord op mijn vraag.

GLENN. Waarom zou ik? Jess is de baas van een coole kroeg, maar hij kan soms te... te spontaan zijn en wat ik er vooral op tegen heb; hij bemoeit zich te veel. Maar... ik had plots geen zin om je hier alleen achter te laten. *(Zoen.)*

TESS. Dat vind ik echt lief.

GLENN. Dacht ik ook. Zullen we gaan?

TESS. Gaan?

GLENN. Ergens anders. Waar het leuker is dan hier.

TESS. Waarom zou het ergens anders leuker zijn dan hier? Ik vind het hier best leuk in deze *coole kroeg*.

GLENN. Wel, ik dacht dat we misschien toch bij jou konden gaan wokken. En terwijl jij bezig bent kan ik misschien al aan de meubeltjes beginnen.

TESS. Daar heb je een punt.

GLENN. En daarna heb jij tijd zat om je klaar te maken voor vanavond.

TESS. Daar heb je een tweede punt.

GLENN. Maak je eens extra mooi. Voor mij. Enne... een zweempje uit de flacon doet

TESS. Wonderen waarschijnlijk, maar er is een klein probleempje.

Aan de tapkast rinkelt de telefoon. Jess komt uit de keuken en neemt op.

JESS. Jesse's Blues Bistro, met Jess. Goede morgen.

GLENN. Daar heb je 't al.

TESS. Het is toch niet voor jou, bemoeial.

JESS. Voor vier personen. Jazeker. Welke naam mag ik noteren? (...) Komt in orde. (...) Jaaa. Tot genoeg. (*Haakt in.*) Een reservering. Voor vanavond. Die mocht ik toch aannemen, Glenn?

GLENN. Grmbl...

De telefoon van Tess rinkelt.

GLENN. Het loopt mis, zei ik toch!

*Tess zondert zich even af. We horen haar in mineur in een korte conversatie. (Improvisatie.)
Jess maakt twee tonics klaar. Glenn haast zich naar hem.*

GLENN. Ik moet hier weg. Heb je gezien wie daar zit, man?

JESS. Britt.

GLENN. Nee!

JESS. (*Cynisch.*) Oh?

GLENN. Ik leg het je –

JESS. Later wel uit. Dat liedje kennen we.

Tess haakt in en Jess gaat naar het terras met twee tonics.

TESS. Ziezo. Dat hebben we dan weer goed gedaan!

GLENN. Ik weet dat het hier zit [tussen mijn oren], maar ik mag er niet aan denken dat er wat misloopt met je vernissage –

TESS. Zo vreselijk bezorgd, Glenn? Jeff van de Art Gallery heeft naar de schepen van Cultuur gebeld.

GLENN. Die kan er niet zijn?

TESS. Waarom niet?

GLENN. Dat weet ik niet. Ik vraag het jou.

TESS. Hij beloofde zelfs ruim op tijd te zijn, zei Jeff.

GLENN. Zie je nu dat alles terecht komt. Jij maakt je zorgen om niets.

Jess op terras met leeggoed dat hij opzij zet.

GLENN. Ik vertrouw hem niet.

TESS. Hij heeft gewoon gebeld om te zeggen –

GLENN. Die Jeff vertrouw ik, maar hém vertrouw ik niet.

TESS. Het is overduidelijk dat jij iets tegen die jongen hebt.

JESS. Maak je geen zorgen, juffrouw. Dat ben ik zijn hele leven al gewend. *(Afkoken.)*

TESS. Zeg, kon je niet een klein beetje discreter – wat bedoelde hij

GLENN. Gaan we nu, Tess? Ik ga / betalen en... Wat? //

TESS. / Ik heb besteld. // Twee spaghettis.

Jess komt uit de keuken en gaat naar hun tafeltje met matjes, bestek, enz... dat hij klaar legt.

JESS. Klopt!

GLENN. Spaghetti?

JESS. Twee speciale. Jij hebt toch gezegd dat je je meisje ging trakteren?

GLENN. Trakteren? Zeker!

TESS. En ik heb honger.

JESS. Wat wenst u te drinken bij het eten, juffrouw?

TESS. Een spuitwatertje, alsjeblief.

GLENN. Schatje, luister eens. Honger, dat is iets wat jij in je hele mooie, perfecte leventje nog nooit hebt gekend. Want jij eet je buikje drie keer per dag lekker rond. Dan heb ik het niet eens over al die snoepjes / en tussendoortjes. Weet je wat jij hoogstens kan hebben? //

TESS. / Snoepjes? // Nee...

JESS. *Zin om te vreten.* Omdat wij geen arme Somaliërs zijn, die zich niet eens een kopje rijst per dag kunnen permitteren. Dat verhaaltje heb ik hem zo dikwijls al horen vertellen. Soms doet hij echt een poging om sociaal te zijn, hoor. Spuitwater dus? Komt voor mekaar. En voor jou, Glenn?

GLENN. Fuck. (*Jess af keuken.*)

TESS. Ben jij altijd zo attent en beleefd, Glenn?

GLENN. Ik... Sorry. 't Was niet zo bedoeld, Tess, maar mijn verkeerde woordkeuze ging de andere kant op... Ik wou... Ik bedoel...

TESS. Je hebt inderdaad vreselijk last van de zenuwen. Nog even en ik begin me zorgen te maken. Wat heb je deze morgen gehad als ontbijt?

GLENN. Kop koffie.

TESS. Typisch 'n man alleen. Reden te meer om het er eens flink van te nemen. / Je wil vanavond toch niet flauwvallen tijdens de speech van de schepen? //

GLENN. / Maar er heeft toch niemand gevraagd om twee

TESS. // Het is trouwens straks middag.

GLENN. Jess! (*Jess op keuken.*) Ik heb je toch niet gezegd dat je twee spaghettis moest klaarmaken?

JESS. Maar zij wel. Nog even geduld. (*Af keuken.*)

GLENN. Maar... Jess! Waar loopt die vent altijd naartoe? Ik wil afrekenen.

TESS. Vind je zelf niet dat het er goed over is? Jij bent nog erger dan iemand die vijftwintig keer controleert of de deur wel op slot is voor hij vertrekt.

Jess op keuken. Hij maakt het spuitwater voor Tess klaar.

GLENN. (Dit wordt mijn dood.)

JESS. (Wacht daar nog even mee.) De saus is zo klaar. Ze is puur Italia.

TESS. Bravissimo!

GLENN. Jess! Ik zou willen betalen. Nu!

JESS. Wil je nu al betalen? Dat is grappig.

GLENN. Wat is er grappig aan het feit dat ik nu wil betalen?

JESS. Wacht je niet liever tot je de spaghettis hebt gekregen voor je ze betaalt?

GLENN. Daar heb ik geen tijd meer voor.

JESS. Ze zijn zo klaar. Echt. Hooguit tien minuutjes.

TESS. En tien minuutjes om ze op te eten. Neem een kwartier.

JESS. Als je snel genoeg schrokt, hooguit vijf.

TESS. Ik begrijp niet waarom je plots zo'n haast hebt. En waarom hou je die deur constant

in de gaten.

GLENN. Deur? Ik... eh... pf... Jess. Ik betaal alles. Ook de spaghettis.

JESS. Zelfs als ze niet gegeten zijn?

GLENN. Zelfs als ze niet gegeten zijn.

JESS. Jammer van het weggegooide geld. Cash of met de kaart?

GLENN. Met de kaart natuurlijk.

JESS. Ogenblikje. Even tellen. *(Hij gooit zijn handdoek onopgemerkt over de pinauto-
maat.)* Drie koffies en een spuitwater, dat maakt negen vijftig en dan twee bestelde,
maar niet gegeten speciale spaghettis, zesentwintig, dat maakt –

GLENN. Zoveel voor iets dat we niet gekregen hebben?

TESS. Daar kan je Jess moeilijk laten voor opdraaien.

JESS. Het staat de mens altijd vrij om een keuze te maken. Dat is het grote verschil met
de andere diersoorten. Bovendien is het geen gewone spaghetti, maar een speciale.

TESS. Daar heeft hij een punt, schat.

GLENN. Haast je wat.

JESS. Als je me afjakkert, ben ik de draad kwijt. Herbeginnen.

GLENN. Negen vijftig en zesentwintig, dat maakt eh...

TESS. Vijfendertig vijftig.

GLENN. Is dat nu zo moeilijk?

JESS. Vijfendertig vijftig, inderdaad. *(Zoekt.)* Ik vrees dat ik de pinautomaat niet vind.
Misschien toch gemakkelijker met cash?

*Glenn zoekt in zijn portefeuille, doorzoekt zijn zakken en haalt tenslotte ergens een
verfrommeld biljetje van 5 € te voorschijn.*

JESS. Hij heeft gelijk, hoor juffrouw. Wie loopt er de dag van vandaag nog met cash op
zak?

GLENN. Daar moet je lichtjes geschift voor zijn.

TESS. Ik.

GLENN. Pardon?

TESS. Ik loop nog met cash op zak.

Korte stilte. Tess neemt haar handtas.

GLENN. Mijn lieve Tess, jij komt als geroepen. Als ik jou niet had, zou ik je moeten uitvinden.

TESS. Dat is afgezaagd, Glenn. Toch een paar kleine opmerkingen. Ten eerste ben ik niet lichtjes geschift.

GLENN. Heb ik dat...? Maar dat klonk helemaal niet zoals het bedoeld –

TESS. De boodschap was duidelijk. Dank u.

GLENN. Snoesje toch. / Dat was niet specifiek voor jou bedoeld. Je kent me toch. //

TESS. / En ten tweede: ik ben je *lieve Tess* of je *snoesje* niet. // Of ik je ken? Daar twijfel ik sterk aan.

JESS. Je hebt het wel zo gezegd, Glenn.

TESS. En ten derde...

JESS. Dat zou ik niet pikken

GLENN. (Ik zou mijn mond houden als ik jou was.)

JESS. als ik jou was.

TESS. ... En ten derde heb ik de indruk dat jullie – allebei! – met mij een spelletje aan het spelen zijn. Wat is hier aan de hand?

JESS. Ik doe gewoon mijn werk. Wat mijn broer doet, is zijn zaak.

TESS. Jullie zijn broers?

GLENN. Mijn lieve Tess...

TESS. Ik ben jouw lieve Tess niet als je me niet vertelt waarom Jess je broer is – als je me niet zegt hoe – Waarom heb je me niet gezegd dat hij je broer is?!

JESS. Glenn is mijn grote broer. Twee jaar ouder dan ik. Maar dat zou je niet zeggen, want in onze familie zijn het de jongsten die de oudsten in 't oog moeten houden.

TESS. Glenn? Wat verberg jij voor me?

GLENN. Tess... (*Wil haar vastnemen.*)

TESS. Nee! Tess bestaat niet meer als je me niet uitlegt waarom jij plots wil verdwijnen en ik niet mag weten waarom Jess je broer is.

GLENN. Kalmeer je, plies...

TESS. Wat verberg je nog meer?

GLENN. Niets! Er was gewoon geen reden om je te ver [tellen dat Jess...]

TESS. Je bent geen slechte leugenaar, Glenn. Je bent een échte leugenaar. Je had evengoed kunnen zeggen dat we bij je broer zouden afspreken om iets te eten. Je hoefde daarom niet rond de pot te draaien en leugens over hem te verkopen.

JESS. *(Staat bij de deur.)* Misschien komt het antwoord uit de lucht vallen.

Het donkert. Het weer slaat om. We zien en horen exact dezelfde bliksem en donder als in Scène 1. Jess steekt meer lichten aan en gaat opnieuw bij de deur staan.

JESS. Pikzwarte hemel. Dat wordt een forse wolkbreuk, dames en heren. Ik vrees dat jullie hier zullen moeten blijven logeren.

TESS. Doe me dat niet aan!

GLENN. Schatje...

We horen hoe de eerste dikke druppels neerplenzen.

JESS. Er zijn er die nochtans in hun element zullen zijn.

TESS. Wie?

JESS. De eendjes.

Lynn en Britt staan voor de deur. Jess laat hen vlug binnen. Ze zien Tess en Glenn.

BRITT. / Tess?

LYNN. / Glenn!

Lynn slaakt een gillette. Ze slaat haar hand voor haar mond en haar glas valt op de grond.

Onweer. Gietende regen.

Blijde eendjes.

Black-out.

Blues.

* * * * *

SCÈNE 3

Het is na drie uur 's nachts.

Aan de ene kant zit Jess aan de bar. Hij kijkt voor zich uit en denkt lang na. Dan neemt hij zijn telefoon en toetst een nummer in.

Aan de andere kant staat een tweepersoonsbed met Glenn (en Britt).

Licht op het bed zodra de telefoon zoemt. Glenn wordt wakker en grabbelt ietwat verdwaasd naar zijn telefoon.

GLENN. ...lo?

JESS. Glenn? Met mij.

GLENN. Tomme, jong... Wa moe...

JESS. Luister, ik moet je dringend –

GLENN. Ik had moeten weten (*Kreunt.*) dat er vandaag nog geen enkele vlieg in mijn oog is gevlogen.

JESS. Ik moet je dringend spreken.

GLENN. Kon je niet wat later bellen? Of vroeger? Als 't voor jou 't zelfde –

JESS. Luister: iemand heeft hier een paar dagen geleden een brief laten / rondslingeren. En jouw –

GLENN. / Brief?... Wat heb ik daarmee –

JESS. Als je even luistert, leg ik het uit. Lig je al in bed?

GLENN. Flink gevulde dag...

JESS. 't Is amper middernacht geweest.

GLENN. Meer dan drie uur geleden dan. Of staat jouw klok nog op winteruur?

JESS. Sorry, ik vergeet soms dat mensen zoals jij geen drukke blueskroeg openhouden. Net een optreden achter de rug en alles opgeruimd. En dat allemaal met een man minder.

GLENN. Man minder?

JESS. Zonder Britt.

GLENN. (*Gaat voorzichtig op de rand van het bed zitten.*) Ha ja? Waar eh is ze dan?

JESS. Wie?

GLENN. Britt.

JESS. Waarschijnlijk met een vriendin gaan shoppen, cinemaaatje meepikken. Ze bleef slapen, zei ze. Bij die vriendin.

GLENN. (*Verwijdert zich.*) Ze werkt 's avonds toch nog in de kroeg?

JESS. Bijna niet meer.

GLENN. Ze is toch je vriendin?

JESS. Ik weet het niet. Enfin. We zijn een poosje uit elkaar. Spijtig genoeg. Een paar dagen pas.

GLENN. Oh? Daar had ik nog niets over gehoord... Bon, ik ben klaar wakker nu.

JESS. Je klinkt anders. Waar zit –

GLENN. Ik ga naar de voordeur. Daar heb

JESS. Ben je niet alleen?

GLENN. Maar jawel, jong! Wie zou –

JESS. Ik ken je.

GLENN. Ja, 't is al goed. Hier heb ik een betere ontvangst. Meer niet.

JESS. Moet je daarom zo fluisteren?

GLENN. Doe ik 's nachts altijd.

JESS. Luister. Ik heb Britt 's avonds hard nodig in de kroeg, maar zij wil meer tijd voor zichzelf en haar carrière. Ik snap dat wel, maar ik kan haar niet missen.

GLENN. Ja, die verzet wel een pak werk.

JESS. Ja, dat ook. Ik kan haar vooral niet missen omdat ik van haar hou. Daarom. Het begon wat te bekoelen, zie je en we besloten mekaar wat meer ademruimte te geven. Wat extra tijd om na te denken.

GLENN. Ah? Is het dan over en out?

JESS. Niet echt. Ik bedoel, ik hoop van niet. Ik hou nog steeds van haar, zei ik toch. We hebben alleen tijd nodig. Misschien komt het nog goed.

GLENN. Goed, ja... Mooi...

JESS. Zeg eens, nachtuil. Jij hebt het 's nachts gewoonlijk toch veel drukker?

GLENN. Daar heb ik meestal een andere reden voor dan jij.

JESS. Ja, weten we. Luister liever. Het is belangrijk. Die brief.

GLENN. Excuseer dat je me wakker hebt gemaakt, maar welke idioot laat een brief rondslingeren in jouw kroeg?

JESS. Het is geen echte brief, het is eerder een kladwerk. Glenn, het belangt jou rechtstreeks aan. Jij bent de enige die de oplossing kent, want bovenaan die brief staat *Beste Glenn. (Stilte op de lijn.)* Glenn? Die brief is voor jou bestemd. Heb je intussen nog niets gekregen met de post?

GLENN. Jij hebt gezopen.

JESS. Ik wou dat ik me dat in een nachtkroeg als deze kon permitteren. Ik meen het, Glenn. Dit is serieus!

GLENN. Als ik je goed begrepen heb gaat het over een liefdesbrief die voor mij is bestemd. Zit ik er op of zit ik er naast?

JESS. Je zit er goed naast. Deze brief is voor jou bestemd, maar het is geen liefdesbrief, integendeel.

GLENN. Welke naam staat eronder?

JESS. Geen. Het is een anonieme brief. Handgeschreven.

GLENN. Welke idioot schrijft nu nog een brief met de hand als er meeltjes bestaan?

JESS. Ik. Omdat handgeschreven brieven betrouwbaarder zijn.

GLENN. Ja, dat blijkt.

JESS. Handgeschreven brieven hebben iets tastbaars, iets romantisch! En ik hou van – hoe heet dat ook weer – romantisme.

GLENN. Romantiek. Het is: *ik hou van romantiek*.

JESS. Dat zul jij wel beter weten dan ik.

GLENN. Zeg, je hebt hem toch niet zelf geschreven?

JESS. Wat een domme vraag!

GLENN. Je hebt het daarnet zelf gezegd.

JESS. Nee! Ik zei: omdat handgeschreven brieven – Laat maar.

GLENN. Ha goed... Zeg! Dan hebben we hem!

JESS. Hoezo: *dan hebben we hem?*

GLENN. Heb je die brief daar?

JESS. Ja. Waarom?

GLENN. Het handschrift! We zullen vlug weten wie het is! Herken je 't handschrift?

JESS. Euh, nee. 't Kan ook een *zij* zijn, natuurlijk. 't Is slordig geschreven, hoor. Met doorhalingen en zo. Ongetwijfeld één van je talloze veroveringen die wraak wil nemen.

GLENN. Broertje, beste kerel, ik kan je garanderen dat die stuk voor stuk tevreden zijn over mijn service. Hoe: *wraak wil nemen*?

JESS. Weet ik het. Je zal het wel lezen als je hem ontvangt.

GLENN. Wanneer?

JESS. Van de week. Tomme Glenn! Snap jij nu niks?

GLENN. Jaja, 't is goed. Waar heb je hem gevonden?

JESS. Ik was aan het schoonmaken en ik vond hem onder een stoel in 't zaaltje.

GLENN. Dan weet je toch meteen –

JESS. Iedereen kon daar gezeten hebben.

GLENN. Bon. Wat staat er in?

JESS. Ze vragen centen. Keiharde cash. Omwille van je vele affaires, da's wel duidelijk. Anders wordt alles op straat gegooid.

GLENN. Chantage. Godverdomme... Hoeveel?

JESS. Vijfduizend.

GLENN. Wablief? Dat heb ik niet, jong!

JESS. Vraag misschien al die dure cadeautjes terug waar je je veroveringen in de loop van de jaren plezier mee hebt gedaan. Dat brengt genoeg op. “Loontje komt vroeg of laat om zijn boontje”, staat hier.

GLENN. Jaja, je hebt al lang honderd.

JESS. Je beseft toch ook dat het niet bij één keer zal blijven.

GLENN. Dit is ziek, man.

JESS. Misschien bestaan er foto's.

GLENN. Foto's?

JESS. Filmpjes. Weet ik veel, Glenn. Bewijzen zijn met een verborgen camera gemakkelijk te maken. Er moet iets concreets bestaan, anders zouden ze je niet chanteren.

GLENN. Verdomme toch... Maar je hebt gelijk, het blijft niet bij één keer.

JESS. Ik heb je al honderd keer gezegd dat je amoureuze avontuurtjes je nog zuur zullen opbreken en nu is het zover. Maar ik vind ook dat je het recht hebt te weten wat er gaande is. Je bent tenslotte mijn broer.

GLENN. Bedankt om me dat te laten weten. (*Geeuwt.*) Luister, we hebben het er nog over. (*Keert terug naar het bed.*) Probeer in afwachting wat meer te weten te komen. Oké?

JESS. Ik doe mijn best. Maf ze.

GLENN. Insgelijks.

Ze haken in. Jess grinnikt kort. Licht uit bij Jess. Glenn kruipt uiterst voorzichtig in bed. Na een poosje komt er naast hem beweging. Britt, half slapend, krabbelt recht.

BRITT. Ik heb gedroomd dat jij de hele nacht hebt liggen bellen.

GLENN. Oh... Vanuit mijn bed?

BRITT. Dat kan ik me niet herinneren. En wil je weten met wie? Met Jess. Zeg, jij bent precies klaarwakker?

GLENN. Kon niet slapen. Sorry.

BRITT. Jij maakt je toch geen zorgen om Jess?

GLENN. Een beetje toch.

BRITT. Er zal wel iemand voor mij inspringen. Hoop ik... Arme Jess...

GLENN. Ik zal me pas echt zorgen maken als hij erachter komt.

BRITT. Waarom zou hij? 't Is maar voor één keertje. Dat hadden we toch afgesproken, hè Glenn? Het blijft geheim.

GLENN. Tenzij een van ons z'n mond voorbijpraat.

BRITT. En jij bent dat van plan?

GLENN. God, nee... Maar 't is soms gebeurd zonder dat je er erg in hebt.

BRITT. Zou je moeten durven! (*Ze duikt op hem.*) Zullen we?

GLENN. Nu?

BRITT. Vluggertje!

GLENN. Ik wil slapen nu. Echt.

BRITT. Toe...

GLENN. Britt...

BRITT. Flauwerik...

Britt draait zich van hem weg. Lange pauze. Ten slotte:

GLENN. Britt.

BRITT. Mmm...

GLENN. Mag ik iets vagen?

BRITT. Mmm...

GLENN. 't Zal misschien gek klinken, maar ik dacht plots aan iets.

BRITT. Mmm...

GLENN. Antwoord eens op een eenvoudige vraag. (*Britt krabbelt recht.*) Heb jij ooit al aan iemand een anonieme brief gezonden?

BRITT. Nee. Waarom?

GLENN. Wel, je hebt gelijk als je zegt dat je gedroomd heb dat ik met Jess heb gebeld. Of liever: hij heeft mij gebeld. Weet je waarom? Hij heeft in 't Bluescafé een anonieme brief gevonden.

BRITT. Anoniem?

GLENN. Handgeschreven. Het is een... laten we zeggen, nogal speciale brief.

BRITT. Wat weet ik daarvan? Ik schrijf geen speciale brieven. Toch niet met de hand.

GLENN. Ze vragen poen. Hopen poen.

BRITT. Hoeveel?

GLENN. Vijf.

BRITT. Duizend?

GLENN. Allicht.

BRITT. Van wie?

GLENN. Van mij.

BRITT. Waarom?

GLENN. Weet ik het. Stout geweest, zeker? Onze Jess vermoedt dat een klant van hem... Hij wou me informeren en raad geven.

BRITT. Jess heeft zelf niks. Hij houdt met zijn Bistro amper wat over voor zichzelf. Maar nee, dat kan niet.

GLENN. Het ligt nogal ingewikkeld en het is al laat. Ik leg je wel uit – Jij hebt dus nog nooit een anonieme...

BRITT. God nee, wie doet nu zoiets?

GLENN. Iemand die we nooit zullen kennen.

BRITT. Dat klopt. Zeg, maar... Jij brengt me op een idee...

GLENN. Idee?

BRITT. Niets. Vergeet het. Slaapwel. *(Duikt weg.)*

Lange pauze.

BRITT. *(Draait zich naar hem.)* Glenn?

GLENN. Mmm?

BRITT. Zou jij het erg vinden... Zou jij er iets op tegen hebben als ik naar Jess terugkeerde?

GLENN. Wanneer?

BRITT. Nu zondag.

GLENN. Bof...

BRITT. Ik wil het niet volledig uitsluiten. Jess is een goeie gast. Misschien heb ik een beetje te snel gereageerd en niet genoeg mijn best gedaan. Maar... Ach, Jess woont niet samen met mij, maar met zijn zaak. Daarom leek het ons beter dat we even uit mekaar gingen. Bovendien –

GLENN. Heb jij dat beslist of hij?

BRITT. Beiden. Bovendien wil Jess kinderen. En daar voel ik absoluut niets voor. Sorry.

GLENN. Je hoeft je daarom niet bij mij te verontschuldigen. Weet je wat ik denk? Dat onze Jess zoveel van je houdt, dat hij het je absoluut niet kwalijk zal nemen.

BRITT. Denk je?

GLENN. Britt, een occasie zoals onze Jess vind jij nooit meer.

BRITT. Je hebt misschien gelijk. Daarom dacht ik...

GLENN. Heb je een plannetje om hem –

BRITT. Het schoot me te binnen toen jij het had over –

GLENN. Ja?

BRITT. Het is nogal delicaat en het is al laat, Glenn. Ik heb geen zin om daarover om half vier 's nachts met jou te liggen emmeren. Maar 't is waar. Jess is een goeie gast en...

GLENN. Betekent dat dat je...

BRITT. Misschien. Maar... Het is nog niet voor vannacht. (*Ze duikt op hem.*)

GLENN. Om met mij om half vier 's nachts te liggen emmeren heb je geen zin. Maar voor andere dingen blijkbaar wel.

BRITT. Vluggertje!

GLENN. Meid, jij bent onverzadigbaar!

Black-out.

Blues.

* * * * *

SCÈNE 4

Scène 4 begint waar Scène 2 eindigt.

GLENN. / (Oh nee!)

BRITT. / Tess? Wat doe jij hier?

GLENN. Jullie kennen mekaar?

TESS. Nee zeker. Dat is mijn tante nonneke.

LYNN. Glenn?

TESS. Die mevrouw kent jou blijkbaar ook.

GLENN. Bof. Je ontmoet zoveel mensen...

LYNN. Ik weet niet waar jij het lef

GLENN. We moeten er echt vandoor. (*Pakt Tess bij de hand.*)

TESS. Glenn? Wat heeft dit te be – Wie is die mevrouw?

GLENN. Niemand. / Kom, we zijn hier weg. //

LYNN. / Niemand? // Lopen gaan. De gemakkelijkste oplossing.

TESS. Laat me los! Als jij denkt – Excuseer, mevrouw, maar ik ken u niet.

GLENN. Jess, geeft het niet als ik later afreken?

Jess, die achter de bar gerief was gaan halen en de scherven opruimt, kijkt niet eens op.

JESS. Loontje komt vroeg of laat om zijn boontje.

GLENN. (*Bedenkt zich.*) Wat zeg je daar?

JESS. Je hebt me gehoord.

GLENN. Jij hebt die anonieme brief zelf geschreven?

LYNN. / (*Zacht.*) Anonieme brief? Britt?

BRITT. / (*Zacht.*) Anonieme brief? (Oei...)

JESS. Ik wou dat je ermee stopte. Daarom. //

BRITT. (*Tot Lynn.*) Niets! Ik weet van niets!

GLENN. // Gtvr...

BRITT. Tess, wat doe jij hier bij die... die...

GLENN. Bij die wat?

BRITT. ...

TESS. Iedereen kent hier zeker iedereen?

JESS. Nog niet helemaal. Maar ik vrees dat het niet lang meer zal duren. Is het niet, Glenn?

GLENN. Hou ermee op, jong.

LYNN. Dit eindigt nooit. Ik weet niet wat dit te betekenen heeft, maar laten we tenminste de beleefdheid in acht nemen.

GLENN. Hoor die eens bezig, zeg!

LYNN. *(Tot Tess.)* Ik ben Lynn. Maar hij kan je over mij meer vertellen.

TESS. Glenn? Jij kent die mevrouw?

GLENN. Een kennis van vroeger, schatje. Maak er alsjeblief geen spel van.

LYNN. Schatje? Oh, ik snap het al! / Meneer papt ook aan met jonge meisjes? Jij sm //

BRITT. / Tess?

GLENN. // Let op wat je – 't Is allemaal niet wat het lijkt.

LYNN. 't Is zelfs nog veel erger. Opgepast voor die kerel, juffrouw. 't Is wandelend gif.

GLENN. / Hey, dimmen! Jess! Je laat toch niet toe // dat die de mensen hier komt uitmaken voor rotte vis?

BRITT. / Lynn!

TESS. // Glenn?

GLENN. *(Tot Tess.)* Ja hey! Wie is er begonnen?

JESS. *(Terwijl hij de scherven weggooit.)* Daar is waarschijnlijk een reden voor.

GLENN. Britt!!

Stilte.

BRITT. Ja?

GLENN. Zeg ook eens iets!

BRITT. Wat wil je dat ik zeg?

GLENN. Dat je... je... gewoon...

BRITT. Ik weet niet... ik...

LYNN. Heb jij iets met die charlatan?
JESS. Kom me niet vertellen – Heb jij iets met Britt?
GLENN. ...
TESS. Met Britt?
BRITT. Je bent een stommeling, Glenn!
TESS. / Heb jij met Glenn...?
JESS. / Britt?
BRITT. Nee! Wacht! Ik...

Felle discussie! Britt probeert het Tess uit te leggen en Lynn gaat tekeer tegen Glenn. Iedereen tegen iedereen. Improvisatie. Roepen door mekaar. Jess probeert de gemoederen te bedaren. Dat lukt niet direct.

JESS. Hey! Stop ermee! Iedereen!

Ze worden stil. Pauze. We horen onweer dat haast helemaal over is. Een verre, eenzame donderslag.

JESS. Je bent hier in Jesse's Blues Bistro. Hier heeft Jess het voor het zeggen en niemand anders! Op een zondagvoormiddag is het hier doorgaans rustig en dat wil ik zo houden! Heeft iedereen dat begrepen?

Instemmend gemompel met tegenzin. Korte stilte.

JESS. Wat mij het meest interesseert is of jij iets gehad hebt met Britt.

GLENN. Hoe moet ik dat weten? Misschien dat zij

BRITT. Jess. Ik kan het uitleggen...

GLENN. / Vecht het onder mekaar uit, hé zeg. Ik heb met heel uw mikmak niets te maken.
(Hij trekt zijn jasje aan.)

JESS. / Laat maar, ik snap het.

BRITT. Jess, we hebben gewoon iets zitten drinken en wat gepraat.

TESS. En ik? Wat doe ik?

GLENN. Jij doet wat je wil. Ik trap het hier af.

LYNN. Oh! Smerige lafbek!

JESS. Jij gaat hier nog niet naar buiten. Verstaan?

GLENN. Je hoort toch wie hier aldoor uitgescholden wordt? Hoeveel verwijten heb ik niet moeten slikken sinds die twee hier binnen zijn gedonderd?

LYNN. Als jij veronderstelt dat je er zo goedkoop vanaf komt, dan

GLENN. Wat dan? Jess, wat komt dat mens hier doen? Ik ken haar amper.

LYNN. / Ha zo? Dan ga ik het meteen uit de doeken doen! //

TESS. / Dit is echt niet leuk meer. Britt?

GLENN. // Dimmen gotver! Ik kan over jou ook een paar verhaaltjes vertellen.

LYNN. Ha ja? Ik dacht dat je me amper kende?

TESS. / Glenn?

JESS. / Glenn!

Even stilte.

GLENN. Luister, dat begint hier zo stilaan...

Glenn en Lynn beginnen opnieuw tegen mekaar. Jess grijpt in.

JESS. Stoppen! Allebei! / Ga zitten en kalmeer! (*Ze doen het. Lange stilte.*) Ik voel dat er stiekem of half in 't openbaar of half verdoken tussen jullie van alles gebeurd is of gezegd werd dat niet had moeten gebeuren of gezegd worden, maar dat wellicht onvermijdelijk was. Heb ik het verkeerd voor?

LYNN. / Zeker niet...

BRITT. / Nee...

GLENN. Meneer pastoor preekt, maar zelf heeft hij natuurlijk niets misdaan.

TESS. / Hou je mond, Glenn.

JESS. / Waarschijnlijk wel. Maar zeg het dan in mijn gezicht.

GLENN. Een anonieme brief uit je duim zuigen. Natuurlijk heb ik die nooit ontvangen!

JESS. Dat heb ik gedaan, ja. Ik was zo naïef te geloven dat het wat zou uithalen. Ik had beter moeten weten. Want jij bent uitsluitend in jezelf geïnteresseerd.

Ongemakkelijke pauze. Jess gaat naar de deur. Het onweer is volledig gestopt.

JESS. Het onweer is over.

LYNN. Hier begint het pas.

BRITT. Ik denk dat het tijd wordt dat ik misschien wat meer uitleg geef.

TESS. Als jij een gezicht zet als een overjaarse schooljuf, verwacht ik weinig goeds.

LYNN. / Kent dat meisje jou?

BRITT. / Oh nee, Tess. Integendeel. Er staat je een verrassing te wachten. *(Korte pauze.)*
Alles is begonnen met een anonieme brief die ik naar Lynn heb gezonden.

LYNN. Wablief? Heb jij die zelf...?

GLENN. Dat is zeker een specialiteit van de streek, anonieme brieven schrijven? Mijn broer heeft er ook een *geïmproviseerd*. *(Tikt op zijn voorhoofd.)*

LYNN. Ah? Jullie zijn broers?

JESS. Ik wist in de verste verte niet dat jij – met hem – Wat voor stomiteit heb jij toch uitgehaald?

BRITT. Probeer het te begrijpen Jess, alsjeblief... Ik was wanhopig. Ik had wat gedronken, je weet hoe dat gaat. Glenn heeft me getroost. Meer niet. Echt, Jess.

JESS. Oh? Eerst heb je wat gepraat en nu heb je haar getroost? Jij hebt wel de ideale persoon uitgezocht om je te troosten!

BRITT. Jess...

GLENN. Klopt. Ik heb haar getroost. En wat dan nog? *(Jess kijkt vol achterdocht.)* Wat?! Je gelooft me niet?

JESS. Wie gelooft jou nog?

LYNN. Wacht eens even. Britt, ben jij zwanger van hem?

BRITT. Ik ben niet zwanger. Ik heb dat nooit expliciet gezegd, Lynn.

LYNN. Je gaf alleszins de indruk.

JESS. Wat vertel wat zeg – ?

BRITT. Ik zei gewoon wat Lynn wou horen. Meer niet. Dit is een mmmisverstand, Jess.

LYNN. Ik dacht echt dat Britt – Ze keek me aan alsof

BRITT. Alsof iemand aankijken betekent –

JESS. Misverstand? Verdomme, Britt!

BRITT. Het spijt me meer dan ik ik – Ik had er niet mogen op ingaan. Oké? Ik ben niet

zwanger. Niet! Gewoon niet, Jess!

TESS. Ogenblikje, dames. Eventjes maar, plies. Want hierboven gaan mijn arme hersentjes door de mixer. *(Tot Lynn.)* Wie ben jij eigenlijk? Want ik kan niet meer volgen.

JESS. Ik eerlijk gezegd evenmin.

BRITT. Luister. Ik kreeg een paar nachten geleden het idee voor een anonieme brief.

JESS. Die kwam zomaar uit de lucht vallen?

GLENN. *(Oh nee...)*

BRITT. Euh... ja... Maar daar gaat het nu niet over. Ik heb die dan geschreven en hem naar Lynn gezonden *(Tot Lynn.)* want papa wil je absoluut zien. Omdat we zoveel verloren tijd moeten inhalen. En ik wou Jess terugzien. Omdat ik nog steeds van je hou. Maar ik durfde je niet rechtstreeks... Daarom heb ik het Bluescafé als plaats van afspraak gekozen.

TESS. Momentje. Momentje! Als ik een poging probeer te doen om alles in de juiste context te plaatsen, dan ben ik goed gek, ofwel zijn jullie het.

BRITT. Nee, Tess. Lynn en ik zijn zussen. We waren acht toen we van mekaar gescheiden werden omdat onze ouders uit mekaar waren gegaan. Ik ging mee met papa, Lynn bleef bij mama.

GLENN. / Oh nee...

TESS. / Ik word helemaal koud... Wat zei... wat zeg... ?

BRITT. Ja, Tess. Jij en Lynn hebben dezelfde vader. Na de scheiding leerde papa de mama van Tess kennen. Lynn, Tess is de verrassing die ik voor jou in petto hield. En hier staat ze! Mag ik je bijgevolg voorstellen aan je zusje Tess. Tess, dit is je grote zus Lynn.

LYNN. / Wij zijn zussen?

TESS. / Dat kan niet. Je maakt me wat wijs.

BRITT. Lynn en ik zijn zelfs tweelingzussen. We verschilden echter zoveel van mekaar dat we voortdurend oorlog speelden. Nu hebben we mekaar teruggevonden en jij hoort erbij. Jij bent *ons* zusje.

Stilte.

TESS. Kijk eens, de haartjes op mijn armen. Is hier ergens iets om te zitten, alsjeblief?

Jess geeft haar een stoel.

Stilte. Het dringt stilaan tot Tess door en er verschijnt een glimlach op haar gelaat, die een lach wordt, die uitmondt in een lach met tranen. Lynn moet bijna niet voor haar onderdoen.

LYNN. Ik heb een zusje!

TESS. Ik ook!

Knuffels.

TESS. *(Tot Britt.)* Waarom heb je me nooit verteld dat je een zus hebt?

LYNN. Tussen ons was alle contact verdwenen. Omstandigheden. Ach...

BRITT. Wist je dat Tess kunstenares is, Lynn?

LYNN. Waarom had ik zo al een vermoeden?

BRITT. Aquarel, houtskool – knap hoor! En ze smeedt haar eigen juweeltjes.

TESS. En vanavond heb ik mijn alerster eerstaller... Uuuh!

BRITT. Rustig. Of je raakt weer niet uit je woorden.

TESS. Mijn allereerste vernissage! Je komt toch, Lynn?

LYNN. Ik zou het niet willen missen.

TESS. Dan wordt dit voor mij een nog veel specialere dag: een zus erbij. Wow!

De drie zijn uitsluitend met mekaar bezig.

JESS. *(Ik laat jullie even...)*

Jess verdwijnt in de keuken. Glenn houdt zich met een zuur gezicht afzijdig. Hij weet dat hij het spel verloren heeft. Wil hij verdwijnen of houdt hij nog wat achter de hand?

BRITT. Luister, Tess. Ik weet dat je er niet van houdt betutteld te worden. En dat je een vrijgevochten meid bent.

TESS. Als je dat maar weet.

BRITT. Maar je bent mijn zus en ik hou heel veel van jou. Ik zou het jammer vinden als er je iets [lelijks overkwam].

TESS. Ik weet wat ik doe.

BRITT. Jij bent erg impulsief.

TESS. Een grote gave.

BRITT. Soms.

TESS. Ik denk plots aan iets van vroeger. Hoe je alles uit de kast hebt gehaald om Will en mij uit elkaar te krijgen.

LYNN. / Toe maar...

BRITT. / Tess, je was amper veertien! Achteraf is gebleken dat die jongen niet deugde.

TESS. Dat kan dan wel zijn, maar op dat moment wist ik dat niet en was hij voor mij het belangrijkste ter wereld.

BRITT. Maar ik wist het wel. Had ik gelijk of niet?

TESS. Je had gelijk. Zoals altijd. Als jij me nu probeert te vertellen dat Glenn niet deugt, dan moet ik je weer gelijk geven.

BRITT. Ik had niets anders verwacht. *(Tot Lynn.)* Kijk, dat is nu typisch Tess.

GLENN. Jij bent geen haar beter dan die twee.

Glenn zoekt zijn sigaretten en gaat af terras.

TESS. Ik heb maar van één ding spijt, Glenn. Dat ik zo dom was je niet eerder door te hebben. *(Glenn af zonder te reageren.)*

BRITT. Tess, ik zou je toch willen vragen...

TESS. Ja... Ik voel je komen.

BRITT. Ik weet het, maar... Enfin, ja... Ik bedoel alleen... Heb je... met hem...

TESS. Of ik geneukt heb?

BRITT. Kijk, zo zeg jij het. Brutaal wicht dat je bent. Je weet best dat ik het zo niet bedoelde.

TESS. Ik ken je.

BRITT. Nee.

TESS. Nee?

BRITT. Nee.

Korte pauze.

TESS. Jammer genoeg wel en het spijt me. Zo goed?

BRITT. Ik maak me [zorgen]
TESS. Ik ben geen kind meer.
BRITT. Nee, je bent een volwassen vrouw. Of je zou het moeten zijn.
TESS. Dank u, heel vriendelijk...
BRITT. Ach, Tess, waarom ga je er altijd van uit dat ik een bekrompen, ouderwetse trut ben?
TESS. Dat doe ik niet.
BRITT. Dat doe je wel.
TESS. Nee.
BRITT. Nee?
TESS. Nee.

Tess proest even. Korte pauze.

BRITT. Het spijt me.
TESS. Mij ook. Als het nog eens gebeurt, zal ik je roepen. Oké? Maak je geen zorgen, Britt. Jij mag mijn grote weetalsus blijven.
GLENN. *(Op.)* Zo, dames. Intussen nagedacht hoe grof jullie het spel gaan spelen? Drie bitches die me flink gaan bekladden. Weet je wat? Ik kan dat ook. Zelfs beter. *(Neemt Britt vlug apart.)* Mijn kant of...?
BRITT. Moet ik aan jou de voorkeur geven boven mijn zussen?
GLENN. / Jouw beslissing. Jess! Kun je even komen?
JESS. *(Op keuken.)* Ja?
BRITT. / *(Smeerlap...)*
GLENN. / Ik denk dat het jou ongetwijfeld zal interesseren als ik je vertel dat Britt de kleur van mijn lakens heeft gezien.
BRITT. Wat voor soort mens ben –
JESS. Britt??
BRITT. Het had nooit mmmogen gebeuren, Jess. Toen je me voorstelde dat het beter was dat wwwe / een tijdje uit mekaar gingen
JESS. / Je hebt gelogen!
GLENN. heb ik haar getroost. Is dat niet de taak van een grote broer?

Jess moet zich beheersen om Glenn niet aan te vliegen. Britt komt vlug tussen hen in staan.

BRITT. Niet doen, Jess. Hij is het niet waard.

JESS. Maak dat je wegkomt. Allebei. (*Hij wil weg.*)

LYNN. Wacht even. Ik moet eerst nog iets zeggen. (*Korte pauze.*) Matt is van hem.

GLENN. (*Binnensmonds.*) Gtvr!

TESS. Wie is Matt?

LYNN. Mijn zoontje.

TESS. Jij hebt een zoontje?

LYNN. Glenn is de vader van Matt.

JESS. Glenn? Is dat – ?

GLENN. ...

TESS. Jij hebt een kind? Met mijn zus? Hoe durf je dan...

JESS. Die durft alles.

LYNN. Ik vertelde hem dat ik zwanger was en hij wou niets meer met mij te maken hebben. Ik kon mijn plan trekken.

GLENN. Er is geen enkel bewijs.

TESS. Wat dacht je van een DNA-test?

LYNN. Voor mij geen probleem.

GLENN. Jij hebt je ergens een kind laten aanzetten en je komt het mij in de schoenen schuiven. Geloof haar niet, Tess. Ze maakt je wat wijs.

TESS. Ik heb vandaag de zus leren kennen van wie ik niet eens wist dat ze bestond. Denk jij echt dat ze zo pervers is dat ze me twee minuten later al leugens probeert wijs te maken? Denk jij dat?!

GLENN. Volgens mij hebben die twee er niet de minste moeite mee om leugens

TESS. Durf het niet! (*Glenn doet er het zwijgen toe.*)

LYNN. (*Haalt Tess van hem weg.*) Vertel eens, Tess. Hoe lang kennen jullie mekaar al?

GLENN. Daar heb jij geen zaken mee.

LYNN. Heb ik jou iets gevraagd soms?

TESS. Drie weken? Een maand?

BRITT. Wwwablief? Dan was jij intussen met mmm

GLENN. / Wat? Dan was ik wat?

JESS. / 't Is niet mogelijk...

BRITT. Met mmmij! Ik geef het toe, Jess! Het heeft geen zin mmm [eer te ontkennen] het gebeurde mmm één enkele keer.

GLENN. Pf. 't Was zelfs niet de moeite waard.

BRITT. En intussen wwas je van mijn zusje aan 't profiteren!

Jess houdt Britt tegen. Het huilen staat Tess nader dan het lachen. Britt gaat naar haar.

TESS. Laat me met rust jij! Je bent geen haar beter dan hij!

Britt laat haar. Lynn gaat naar Tess. Jess gaat woedend werk zoeken aan de bar.

LYNN. Tess. Ik ben zeker dat Glenn altijd heel lief en attent is geweest voor jou.

TESS. Ja...

LYNN. Hij zou alles voor je doen en je volgen naar het einde van de wereld.

TESS. Ja...

LYNN. Hij bedelft je onder de complimentjes en geeft je regelmatig een cadeautje.

TESS. Ja...

LYNN. Ik heb dat ook meegemaakt. Precies hetzelfde scenario. Glenn is een mooiprater, een charmeur, maar vooral een bedrieger. Het is ziekelijk. Hij kan geen vierentwintig uur rondlopen zonder dat er een vrouw in zijn bed belandt.

Tess neemt het flesje parfum en gooit het naar Glenn.

TESS. Je mag je slootwater houden! En nu wil ik weten wat je met Lynn hebt uitgehaald.

GLENN. Het woord overdrijven staat zeker niet in jullie woordenboek?

LYNN. Als je niets zinnigers te vertellen hebt, hou hem dan dicht!

GLENN. Luister... Ik ga eerlijk zijn... Zij heeft *met mij* iets gehad.

LYNN. Dat *iets* is intussen bijna twee jaar oud.

Stilte.

TESS. Jij wil je eigen kind zelfs niet zien?

GLENN. Mijn kind? Het zou wat...

TESS. Dat is toch niet om geloven? Wat ben jij voor iemand? Heb jij geen geweten?

GLENN. ... [Laat me met rust.]

LYNN. Tess, het heeft geen zin om met iemand als hij – Geloof me, ik ben *echt* gelukkig met mijn vriend Brenn en onze kleine Matt. Je zal met hen nog kennismaken. Ik heb je pas leren kennen, maar je bent goed bevonden, Tess! Twee zussen op één dag. Dat is veel om te verwerken. Vooral die eerste.

BRITT. Sorry?

LYNN. Ik had je bijna vergeten, Britt. Jij bent er natuurlijk ook nog. Ons aller nummertje een! Zie je, Tess, Britt is een kwartiertje eerder geboren dan ik, daarom mag ze van mij best de eerste zijn. Net als toen. Weet je Tess, dat ze altijd als eerste in de rij stond? Netjes in de houding? Pal vóór de juf?

BRITT. Wat ben je nu weer

LYNN. Zij wou altijd het hulpje van de juf zijn. Je weet wel, bord- en mouwvegen...

BRITT. / Je gaat toch wwweer niet

TESS. / Lynn...

LYNN. Commanderen en kontlikken. Dat kon jij toch als de beste, Britt?

BRITT. Wa je wwweer

LYNN. Tess moet weten dat jij het middelpunt van de kosmos was. De ster om wie alles draaide. Mijn liefste betweterzusje.

BRITT. Ben jij volledig kinds gebleven of zo?! Wat denk je te bereiken mmmet je onzin?

TESS. / Kom, we stoppen ermee. Dit heeft geen zin.

LYNN. / Hoor je 't, Tess? Als de juf het hoge woord voert, moeten de kleintjes zwijgen.

TESS. Jullie gaan terug naar af!

LYNN. Ik heb toch niets verkeerd gezegd, Brittje? Of heb ik leugens verkocht zoals jij?

TESS. Alsjeblief, zeg! Je zou niet zeggen dat jullie intussen volwassen zijn geworden.

LYNN. Jij bent nog niks veranderd: opscheppen en liegen. Ik begin me te beklagen dat ik gevolg heb gegeven aan jouw anonieme brief. (*Bijna in tranen.*)

BRITT. Jij beklagt je helemaal niks! Jij hebt je nog nooit in je leven iets beklagd! *Jij* stond als eerste in de rij als er mmmensen moesten gekloot wwworden! Jij stond te kijken naar mmmijn gesukkel en dan spetterde je van plezier! Al wat ik ben, dat

ben ik door jou! Al wat ik gemist heb, dat mis ik door jou!

Lynn huilt. Britt rommelt in haar handtas en haalt er een pakje papieren zakdoekjes uit. Ze gooit het naar Lyn.

BRITT. Pak aan! Helpt tegen een acute aanval van krokodillentranen.

Bij Britt staat het wenen haar ook nader dan het lachen. Ze loopt kwaad af terras. Jess wil haar achterna gaan.

TESS. Laat Jess. Ik doe het wel.

LYNN. Heb je nu gezien hoe die is?

TESS. Om ruzie te maken moet je minstens met twee zijn, Lynn. Ik weet hoe ik haar moet aanpakken. *(Af terras.)*

GLENN. Waw zeg, wat een familiereünie...

JESS. Hou je bek, jong.

Glenn laat beide handpalmen zien. Niets mee te maken! Stilte.

LYNN. Is die altijd zo? Dat belooft.

JESS. Meestal niet. Soms wel.

GLENN. *(Meesmuilend.)* Soms niet, meestal wel...

JESS. Glenn, doe me een plezier en ga aan de vijver kijken of de eenden er nog zijn.

GLENN. *(Grinnikt.)* Zou me verbazen met al dat gekrakeel hier.

LYNN. Tja, ik ken Britt niet goed. Ik herinner me dat ze thuis schuchter en teruggetrokken was, maar ergens anders moest zij de lakens uitdelen. En ja, ik geef toe dat ik misbruik heb gemaakt. Ik heb haar soms diep ongelukkig gemaakt. Kinderen kunnen erg wreed zijn. Maar dat ligt ver achter mij Jess, geloof me. En sinds ik Brenn heb leren kennen en met onze kleine Matt erbij...

JESS. Maar sporadisch steekt het nog eens de kop op.

LYNN. Ja... Sorry. Britt heeft van ons mama nooit een seconde liefde of vriendschap gekregen. Dat beseft ik. Alle aandacht ging uit naar mij. Ik heb daar niet naar gevraagd, oké, maar ik heb er achteraf wel van geprofiteerd.

JESS. Britt heeft daar een hoop frustraties aan overgehouden en die reageert ze nu af...
LYNN. Op de verkeerde manier. Maar ze bedoelt het goed. Kijk hoe ze mij en Tess...
JESS. Over haar relatie met haar moeder had ze me wat verteld. Maar over jou heeft ze nooit met geen woord gerept.
LYNN. En jij? Wat ga je nu doen?
JESS. Ik weet het niet, Lynn. Ze is er in geslaagd haar familie te herenigen, maar daar heb ik persoonlijk niet veel aan.

Tess en Britt op terras. De drie vrouwen gaan zitten. Lange, drukkende stilte.

BRITT. Sorry, Lynn. Ik ben echt te ver gegaan.
LYNN. Ik veronderstel dat je niet de enige was.

Ze gaan maar mekaar toe en verzoenen. Glenn applaudisseert onhoorbaar.

GLENN. (Ontroerend.)
BRITT. Ik ken twee soorten mensen, Lynn. Leaders en volgers. Dat is het fundamentele verschil tussen ons beiden. Ik wist het altijd beter.
LYNN. En ik mocht toekijken.
BRITT. Maar jij had een sterkere persoonlijkheid. Je kon lelijk te keer gaan of je reageerde je af op mij. De tegenstellingen tussen ons zullen waarschijnlijk nooit verdwijnen. Maar we hebben ook een sterke troef: we zijn niet alleen tweelingzussen
LYNN. Die mekaar nog moeten her-ontdekken.
BRITT. er is ook Tess.
LYNN. Als we zijn wie we zijn, met respect voor elkaar, dan worden we de beste zussen ter wereld.
TESS. Ik hoop alleen maar dat jullie niet te veel ruzie blijven maken. Want dan heb je met mij te doen. Goed weten.
BRITT. En daar heb je dan ons buitenbeentje, onze artieste! Ons heel speciale zusje. Ik ben heel gelukkig Tess, dat je niet in de klauwen bent gevallen van die daar.
GLENN. Die daar! Die daar! Nooit geleerd beleefd te zijn?
LYNN. Ik wil niet dat jou overkomt wat ik heb moeten meemaken. Want hij loopt naar de

volgende en jij kan de boom in.

Lange stilte. Glenn vindt het niet meer de moeite waard om wat dan ook te antwoorden.

TESS. Ik denk dat... niet... dat ik goed beseft – dit wordt de drukste dag van mijn leven. Ik moet even...

BRITT. Iets drinken?

TESS. Water.

Jess giet een flesje water uit.

GLENN. Als nog maar de helft gelogen is van wat die twee je wijsmaken, dan

TESS. Britt is mijn zus, Glenn. Welke stomiteiten jij ook hebt uitgehaald met haar. En Lynn is ook mijn zus. Ik geloof haar. Ik voel mij gewoon misbruikt –

Jess geeft het glas water. Tess drinkt.

JESS. Jij ontziet niets of niemand. Britt is mijn vriendin, dat detail heb jij natuurlijk vergeten.

GLENN. Was. Britt was jouw vriendin. Jij had daar bijgevolg geen zaken mee, want jij had haar de bons gegeven. *Dat* heb jij vergeten.

JESS. Spijt is voor jou blijkbaar een onbekend begrip.

GLENN. Spijt? Waarover? Dat ik heb genoten? Zij ook. Sorry, hoor.

JESS. Je zou je excuses moeten aanbieden voor de ellende die je hebt veroorzaakt.

GLENN. Heb ik iemand vermoord of zo?

JESS. Lynn heeft van jou een kind. Jij hebt een zoon, Glenn!

GLENN. Als zij er gelukkig mee is, is dat voor mij in orde.

JESS. Dit heeft geen zin.

Glenn gaat naar de deur.

JESS. Waar ga je naartoe?

GLENN. Weg. Vecht jullie familieruzies zelf uit. Heb ik niets mee te maken.

LYNN. Nee, zeker! Je hebt mij onteerd en weggeschopt als een versleten schoen. We weten

niet wat je met Britt hebt uitgehaald

GLENN. Ik? Zij met mij, ja!

LYNN. maar ik wil nu van je horen of je mijn kleine zusje wat hebt aangezet.

GLENN. Jij bent al even getikt, mens. Maar goed, als je 't dan absoluut wil weten: ik heb dat lieve, kleine zusje van jou eens flink gevogeld, net zoals jou en je tweelingtrut. Drie vliegen in

Lynn geeft hem een klinkende oorveeg.

TESS. Jouw *vliegen* zullen pas tevreden zijn als ze maandag alle drie bij de politie langs gaan.

BRITT. Politie?

TESS. Om een verklaring af te leggen. We zijn alle drie verkracht door dit individu hier. Waar of niet, meisjes?

GLENN. Pardon?

TESS. En we hebben alle drie samen besloten om een klacht tegen hem in te dienen.

GLENN. Hela, dat is om te beginnen niet waar, want daar hebben jullie geen bewijzen van.

TESS. Ha nee? En Matt dan?

GLENN. Dat is geen bewijs. Dat is... Dat is...

TESS. Als Lynn zegt dat ze door jou verkracht werd, bewijs jij dan na een DNA-test het tegendeel.

GLENN. ...

TESS. Zet je schrap, want dit wordt echt leuk.

GLENN. Durf het niet.

TESS. Daag me uit!

GLENN. Riskeer het niet om – om –

TESS. Wat ga je doen? Hè? Ik sta hier te bibberen op mijn benen! Van ons hoor je nog, reken maar!

Tess draait zich af. Glenn beent opnieuw naar de deur.

JESS. Glenn! (*De twee kijken mekaar aan. Stilte.*) Je bent ziek. Laat je verzorgen.

Glenn gaat naar buiten en trekt de deur met een klap dicht.

LYNN. Jij bent me wat. Zou je dat wel doen?

TESS. Naar de politie gaan? Waarom niet? Jammer genoeg bestaat er voor zover ik weet geen enkele wet die bestraft wat hij doet. Luister, meisjes, hij doet het de volgende dagen in zijn broek. En dat is de bedoeling.

Ze lachen.

BRITT. Wacht maar. Je zal haar nog leren kennen.

LYNN. Ik hoop het. Hoewel... waarom zouden we het niet doen. Wat riskeren we? Een DNA-test... Jess? Hij is wel je broer.

JESS. Ik weet niet meer hoe ik hem moet beletten nog meer slachtoffers te maken.

LYNN. Bedankt, Jess.

BRITT. Goed, daar maken we volgende week werk van. Nu zijn wij van belang.

TESS. Luister even naar mij, jullie. Vanavond is mijn moment suprême. Ik nodig jou, Lynn, uit op mijn vernissage.

LYNN. Daar ga ik maar al te graag op in.

Lynn neemt haar telefoon, gaat apart staan en toetst een nummer. Van die conversatie horen we alleen: "Brenn? Met mij. ... En breng Matt mee."

TESS. Britt en Jess zijn natuurlijk ook uitgenodigd.

JESS. Sorry, Tess. Het café. Toch bedankt. *(Afkijken.)*

TESS. *(Stil tot Britt.)* Toch goed geprobeerd van mij?

BRITT. Ik vrees...

TESS. Maar nee...

Ze wachten eventueel tot Lynn klaar is.

TESS. Zeg, ik hoop dat je je vanavond gedraagt! Allebei!

LYNN. *(Met Britt terzijde.)* Luister even, Britt. Laten we alsjeblief de lieve vrede bewaren. Voor Tess. Ze is gelukkig met haar vernissage, ze heeft een nieuwe zus...

BRITT. Ja, vooral dat laatste.

LYNN. Maar zo *is* het toch voor haar?

BRITT. Oké. Ik zeg niets meer.

LYNN. Met Tess voelt het echt goed aan.

BRITT. Ze is heel speciaal.

LYNN. We gaan echt ons best doen. Oké?

BRITT. Voor mijn zusje heb ik alles over.

LYNN. Ik reken op je. Je moet hem zien, mijn kleine Matt. Jij ook, Tess. 't Is een schatje!
Daarna moeten we eens afspreken en maak ik iets klaar om duimen...

TESS. Waarom trekt je zo'n gezicht, Britt?

BRITT. Ik ben ook blij voor jou en voor Lynn, maar... Jess... Ik weet het niet...

TESS. Het komt goed. Alles gewoon zijn beloop laten en 't komt op zijn pootjes terecht.

BRITT. Ik hoop dat je gelijk hebt. Je moet papa bezoeken, Lynn. Echt waar. Hij wist niet hoe hij met jou contact moest opnemen en hij was ook bang dat je antwoord negatief zou zijn. Nu wou hij absoluut dat ik iets deed. Hij zit in een zorginstelling. Ik had hem liever bij mij gehouden, maar de job en tegelijk voor hem zorgen... Ik wou Tess niet met die problemen opzadelen. Aanvankelijk had ik niet gemerkt dat er iets loos was. Iedereen drinkt al eens, maar wie let daar op?

TESS. Het zit ons blijkbaar in het bloed. Mijn mama was van 't zelfde laken een pak. Maar dan tien keer erger dan papa. Misschien ben ik drager van een alcoholgen. Ik zou het niet weten. Ik neem alleszins geen risico.

BRITT. Je probeert alle drank uit zijn buurt te houden en hij slaagt er telkens in anderen voor zijn kar te spannen.

TESS. Vooral kleine Tess.

BRITT. Daar kon jij niets aan doen, meisje. Achteraf had hij hopen spijt en deed hij de mooiste beloften. Maar op de duur...

LYNN. Als we eens zouden beginnen met hem op te zoeken?

BRITT. Nu?

LYNN. Moeten we ergens op wachten? We kunnen iets eten en daarna...

TESS. Sorry, meisjes. Ik moet me klaarmaken.

LYNN. Nee, jij hebt andere verplichtingen. Maar wij twee kunnen straks papa bezoeken en

daarna worden we vanavond jouw grootste fans. Ondanks alles wat niet had moeten gebeuren. Ondanks alles wat we door mama hebben moeten missen, is hij mijn papa. Ik was maar een kind, Britt. (*Pauze.*) Zij kende mijn eerste stiefvader al een paar jaar en toen jij en papa weg zijn gegaan was er niets dat haar nog tegenhield.

BRITT. Dat mens is onverbeterlijk. Waarom heb jij nooit meer contact gezocht?

LYNN. Ach, ze zei dat jullie de schuld waren van alles en dat ik er moest over zwijgen. Daarmee was de kous af. De tijd gaat voorbij en op de duur...

BRITT. Heb je ons vergeten.

LYNN. Daar komt het op neer.

BRITT. En wij jou.

TESS. Zo zijn de mensen. Het gebeurt daarom niet opzettelijk.

LYNN. Tot je een anonieme brief ontvangt.

BRITT. (*Lachje.*) Ja...

LYNN. Sorry, Britt. Jij bent mijn tweelingzusje. Ik had naast je moeten staan in plaats van... Waarom lijkt ik zo op haar, Britt?

BRITT. Luister, Lynn. Ik heb ook domme dingen gedaan. Maar er zit niks anders op dan met mekaar om te gaan als zussen. Met Tess. Zij is ook de dochter van papa. Ze is nog jong en een beetje gek, maar dat betert

TESS. Je eigen naam niet weggeven, Brittje! Luister, dames. Er zijn in 't verleden brokken gemaakt. Laten we proberen om het vanaf nu samen goed te doen. Oké.

LYNN. Ik denk dat alles me zowat overvalt. Eigenlijk beseft ik het nog niet goed. Een zus erbij... Wow... Heel sterk!

TESS. There's no problems, only solutions, zingt Lennon. Dat klopt. Er zijn geen problemen, alleen oplossingen. Alles komt altijd in orde. Ik heb de nodige ervaring en ik ben niet zo'n lastpost als Britt. Misschien zul je tot de ontdekking komen dat je meer gemeen hebt dan je denkt.

BRITT. We beginnen van voor af aan.

LYNN. En alle leugentjes en onuitgesproken irritatie laten we achterwege.

BRITT. Het enige wat wij voorlopig delen is dat we in rechte lijn afstammen van neanderthalers.

LYNN. Jij waarschijnlijk wel.

BRITT. Heb je jezelf al eens goed bekeken?

TESS. Ruziemakers!

Korte stilte. Dan lachen ze alle drie.

LYNN. Onze ouders hebben kinderen op de wereld gezet van wie de genen nogal wat verschillen van die van hen. Ken jij zussen die meer van mekaar verschillen dan wij?

BRITT. Daar zeg je het. Als wij niet van neanderthalers afstammen, wie dan wel?

TESS. En toch ben jij anders dan je ouders. Ken je dat van de kip en het ei? Wie eerst was.

BRITT. Alsof mij dat wat kan schelen.

TESS. Mij evenmin. Maar ik ken wel het antwoord.

BRITT. Jij kent zomaar het antwoord op een vraag waar de mensheid al eeuwenlang het antwoord op zoekt.

TESS. Niet zomaar, meid. Hier is over nagedacht. Hey... Koppie koppie! Luister. Eerst was er het ei. Dat is voor mij glashelder.

BRITT. Het ei. Glashelder.

TESS. Ik hoop dat je me niet aldoor gaat onderbreken.

BRITT. Sorry.

TESS. Dat ei werd gelegd door een wezen dat slechts voor 99,999... 999... enzovoort procent kip was, snap je? Het léék een kip, maar ze was het nog niet voor de volle honderd procent zoals wij haar nu kennen. Een allerlaatste primitieve voorouder als je wil. In het ei dat door dat primitieve wezen gelegd werd, was om een of andere obscure reden genetisch iets veranderd. Dat kuiken was geen 99,999 enzovoort kip, maar – *(Ze wacht even alsof de anderen de zin zullen afmaken.)* Een volle honderd procent kip! Bijgevolg hebben we hier voor het eerst in de wereldgeschiedenis te maken met een echte kip, en die kwam uit dat fameuze ei!

BRITT. En dat ben ik?

TESS. En dat ben jij. Een heel nieuwe soort kip die nog nooit eerder op aarde werd waargenomen. Natuurlijk zit in jou nog steeds een flink stuk van een primitief kiekeken. Maar dat is normaal.

Ze lachen.

BRITT. Nu weet ik nog niet wie eerst was: de kip of het ei.

TESS. Dan heb je niet goed geluisterd. Zeg, meisjes, ik voel hier vanbinnen een soort kreun. En mijn smartfoon zegt dat het intussen middag is geweest.

LYNN. 't Is waar, Tess. Er moet van tijd tot tijd ook eens gegeten worden.

Jess op keuken met een blad met twee borden spaghetti en alle benodigdheden.

JESS. Komt goed uit, dames. Tess had eerder twee spaghetti's besteld. Die moeten alleen nog gegeten worden. Ik stel voor dat Tess er eentje neemt. Samen met haar nieuwe zus. Ga misschien in het zaaltje zitten. Dan kunnen jullie bijpraten. We zijn er direct met de twee andere. Britt, zorg jij voor drank, alsjeblief? Als iemand de deur kan openen.

Jess af zaaltje, gevolgd door Lynn en Tess. Lange pauze. Britt is alleen. Ze schenkt zich iets in. Tot Jess terugkeert. Stilte.

BRITT. Hey...

JESS. Hey. Voor hen een tonic en een watertje. Voor mij een biertje. Jij?

BRITT. Zijn ze...

JESS. Ze zijn oké.

BRITT. Ja. Je... hm... was me bijna vergeten.

JESS. Niet echt...

BRITT. Jess... wat ik wou zeggen... *(Stilte.)* Ik denk – nee, ik weet zeker dat je van me houdt en misschien *(Pauze.)* heel mmmisschien kun je me... Ik heb je slecht – nee, verkeerd – begrepen en daarom heb ik je slecht behandeld. Vreselijk slecht. *(Pauze.)* Maar diep vanbinnen heb ik altijd geweten – wwweet ik, dat jij het beste bent dat me ooit is overkomen. *(Pauze.)* Maar ja... Je kent me: eigenwijs en een beetje dom. Soms. *(Pauze.)* Jess, misschien zouden we...

JESS. Zonder meer?

BRITT. Ik had beter mm moeten weten, Jess. Ik heb er zo'n spijt van.

JESS. Ik heb nooit meer van iemand gehouden dan van jou, Britt. Maar hoe kan ik je

vertrouwen, na alles wat is gebeurd?

BRITT. Jess, ik beloof – ik zweer je

JESS. Wat heb je tegen Lynn vandaag al niet verteld over die zogenaamde zwangerschap? Nee, laat me uitspreken. Ik kan daar moeilijk iets over zeggen, want ik stond er niet naast. Er is echter je affaire met Glenn. Van hem sta ik niet meer versteld dat hij de stomste of gemeenste dingen uithaalt. Maar van jou pik ik het niet, Britt. Je hebt me belogen. Je hebt me bedrogen. Met mijn broer. Besef je wel

BRITT. Het spijt me, Jess... Dom! Gewoon dom van mmm

JESS. We hadden een adempauze ingelast, weet je nog. Gewoon even nadenken, alles laten bekoelen. Kopje leeg... Maar jij hebt een andere keuze gemaakt. En daar heeft niemand je toe gedwongen.

BRITT. Ik heb toch zo'n spijt...

JESS. Hoe kun je een relatie opbouwen zonder vertrouwen, Britt? Als je het vertrouwen in de andere verliest, blijft er niets meer over om te verliezen. (*Korte pauze.*) Ik had graag gewild dat je meer was dan mijn vriendin of mijn partner of mijn lief of mijn minnares of dat alles bij mekaar en nog veel meer. Ik had graag gewild dat je mijn beste maatje was.

BRITT. Mmmaar dat is nog altijd mmm[ogelijk]

JESS. Volgens mij niet.

BRITT. Jess...

JESS. Het zal tussen ons nooit wat worden, Britt. En dat spijt me verschrikkelijk.

Jess gaat naar de keuken.

BRITT. Jess, alsjeblief! Stel – Stel dat ik toch zwanger ben!

Black-out.

Blues.

Eendjes.

E i n d e

Noten.

- * *DE BRIEF* is geen komedie. Zo niet had ik er dat wel van gemaakt. Het is een *toneelspel* waar soms eens geglimlacht of gegrinnikt zal worden.
- * Het stuk werd geschreven in de jij-vorm. Er bestaat een zelfde versie in de gij-vorm.
- * Wanneer Britt zich opwindt, heeft ze het lastig met de M en de W. Dit wordt aangeduid in de tekst, maar kan en mag aangepast worden.
- * *Jesse's Blues Bistro* is foutief gespeld. Correct is: *Jess's Blues Bistro*. Toch heb ik de fout gelaten om 3 x S te vermijden.

* * * * *

Twee zussen, die door omstandigheden al jaren van mekaar vervreemd zijn, ontvangen een geheimzinnige brief.

Daarom zitten samen op een terrasje van een bistrot. Het was trouwens de bedoeling van de brief, dat ze mekaar opnieuw zouden leren kennen.

In de bistrot zit echter hun jongste zus met haar vriend, een echte gigolo, die de twee anderen ooit heeft gekend.

Wanneer een onweer losbarst zijn de twee zussen verplicht naar binnen te vluchten. Daar breekt natuurlijk nog een ander soort onweer los...

*Ik dring erop aan om bij een eventuele opvoering van *DE BRIEF* geen korte inhoud in de programmabrochure te plaatsen, zo niet gaan kleine details zonder de minste twijfel verloren. Als een deel van de inhoud van het stuk op voorhand bekend is en verborgen verrassingen vrijgegeven worden, waarom moet de toeschouwer dan nog komen kijken?*

* * * * *

Misschien ter kennismaking? Blues!

Aangezien BLUES de tofste muziek is die door de mensensoort werd uitgevonden, ben ik zo vrij hieronder een paar suggesties te doen.

De lijst is onbeperkt.

- * Tab Benoit: *I put a spell on you*. (Legacy: the Best of.)
- * The Blues Band: *What do You want?* (Brand Loyalty.)
- * Canned Heat: *On the Road again*. (The very Best of.)
- * Eric Clapton: *Kind Hearted Woman Blues*. (Me and Mr. Johnson.)
- * Delta Moon: *Get Gone*. (Hellbound Train.)
- * Fred & the Healers: *Tell me*. (Electerrified.)
- * Samantha Fish: *Go to Hell*. (Black Wind Howlin')
- * Alvin Lee: *The Bluest Blues*. (Pure Blues)
- * Poppa Chubby. *Keep on the Sunny Side of Life*. (The Essential.)
- * Robbie Hill & the Blue 62's: *Bad Woman*. (Price to Pay.)
- * Julian Sas: *Blues for J*. (For the Lost and Found.)
- * Bozz Scaggs: *Sick and Tired*. (Come on home.)
- * ZZ Top: *Brown Sugar*. (First Album.)

Het onovertroffen *Red House* van *Jimi Hendrix* (Are you Experienced?) verdient een bijzondere vermelding.

Enjoy the Blues!

H. Cooremans.